

بي ترتيب نظمون

ستار ڀند

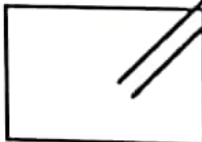
گل جھاد جھانگ
ادبي جھانگ - فنون
۲۴ دسمبر ۵۹
لاڙڪاڻي ۾ ڇپيو

بي ترتيب نظمون

(شاعري)

ستار ڀند

پهريون ڀيرو
ڪتاب گرو
پبلڪيشن
لاڙڪاڻي ۾ ڇپيو

The Creators

ڪتاب جا سڀ حق ۽ واسطا محفوظ

ڪتاب جو نالو	:	بي ترتيب نظمون
ليکڪ	:	ستار رند
ڇپائي جو سال	:	8 جولاءِ 2001
ڇپائيندڙ	:	The Creat ors
		پير ذاڪري درگاهه _ 1 سڪرنڊ ،
		ضلع نوابشاهه
قيمت	:	100 روپيه
ڪمپوزنگ	:	پيس ڪمپوزرس 5 / 4 رمپا پلازه
		ايم جناح روڊ، ڪراچي.
ڇپيندڙ	:	پيس پبلشرس - 122 بمبئي هوٽل،
		آءِ آءِ چندريگر روڊ، ڪراچي
		فون: 2633491

ارپنا

شهيد نواز خشڪ

د اصيل ڪتاب گهر
انٽرنيٽ روپ لاڙڪاڻو
فون 3471200 3471201

(جنهن جي شهادت تي مون هڪ نظم
يم لکيو هو: مون کي هارائڻ جي ڪوشش يم
خدا به زماني جو پانهن پيلي آهي.)

فهرست

	اداري پاران	1.
9	بند دروازي تي دستڪ	2.
11	دوار دل جا نه ٻوڏيا	3.
15	درد جو ايذا	4.
16	مان سٺو ميزبان ناهيان	5.
17	دل جي ايمرجنسي وارڊ مان	6.
18	فريب جي اننت جو سفر	7.
21	ضمانت	8.
22	شرم ٿو اچي	9.
23	حوا جي ڌي	10.
24	مان گمنام آهيان	11.
25	مسافر	12.
26	لا تعلقي کان لا تعلقي	13.
28	تنهنجي خاطر	14.
30	دعوائن جا بند دروازا	15.
32	هڪ ڪميٽي چوڪري	16.
33	نظم جي موت	17.
35	لامڪان جو پنڌ	18.
37	تصوف جو جنسي پهلو	19.
39	سنگسار	20.
42	غير ذميوار	21.
43	ڏاهن لاءِ هڪ نظم	22.
44	زيادتي ۽ ازالو	23.
46	قدرت جو لقاء	24.
48	ڪن جا پردا	25.
49	سارتر	26.
50		

51	نيڪيءَ کي روڪڻ	.27
52	28 اپريل	.28
53	لا حاصل	.29
54	الله ڏٺي لاءِ	.30
55	واهيات شيءِ	.31
56	سار	.32
57	پرواه	.33
58	معافي	.34
59	دڊڊو	.35
60	امن	.36
61	عشق	.37
62	مهرباني سان	.38
63	عادت	.39
64	تنهنجي ڪري	.40
65	لفظن جون معنائون	.41
66	ذريعو	.42
67	خدا پيو ڏسي	.43
68	غلطي	.44
69	مختصر ڳالهه	.45
70	جدائي	.46
71	علاج	.47
72	ڪاش	.48
73	ضرورت به ڪهڙي آهي	.49
74	خوبصورت	.50
75	مان ٻار آهيان	.51
76	ڊيگهه ويڪر	.52
77	ناچ	.53
78	مريض	.54
79	توڪي ياد ڪرڻ جو ڏينهن	.55

80	منهنجو ڏوھ ناھي	.56
81	سوال	.57
82	سماجي پابندي	.58
83	منهنجا نظم ٽولاءِ آھن	.59
84	ذميوارِي	.60
85	منطق	.61
86	توھين بہ ڀلي ڳوليو	.62
87	منهنجي محبوبا	.63
89	بي وسي	.64
91	درد جو آخري فرمان	.65
92	مان اڃان زنده آھيان	.66
93	ايئر هوسٽس	.67
94	مذاق	.68
95	جرم	.69
96	توروكيو	.70
97	ٿورو لکيو گھڻو سمجھندا	.71
99	ھن نظم کي ڪو نظم نہ سمجھي	.72
101	تون پريشان نہ ٿيندي ڪر	.73
103	سڪون	.74
104	عورت ھڻ ڪافي آھي	.75
105	ھن پار	.76
105	مشڪل ۾ نہ پئو	.77
108	ويلنٽائن ڊي	.78
109	نظر جي حد	.79
110	مان ٿڪجي پيو آھيان	.80
111	نقطو	.81
112	اسان کي معاف ڪيو	.82
114	شڪست	.83
115	ڪل ذات جو ورثو	.84

116	هلو هلو	.85
117	لا محال	.86
118	دريا جي خودڪشي	.87
119	عورت ۽ نظم	.88
120	هڪ تهڪ	.89
122	اخبار وارا	.90
123	بدصورت ۽ بي ترتيب	.91
124	ماڻ	.92
125	پرينءَ جي ياد	.93
126	الودائي مسافر	.94
127	ڏک ٿيندو	.95
128	ڏونگر ڏورن	.96
130	ڳوٺ جي شام	.97
131	صفا پوک بيوقوف	.98
132	نئين صنف	.99
133	وڏي عورت	.100
134	تاريخ جي غلطي	.101
135	ان ڏنل گروپ جو مطالبو	.102
136	مس "عنبرين" لاءِ	.103
138	خدا جي حضور ۾	.104
140	ارب پتيءَ جي سهڻي ڌيءَ	.105
142	نظم	.106
143	ڪوھ طور	.107
144	حصا	.108
146	شهر وڪرو ڪيو ويو آهي	.109
147	دريا جي ڪناري	.110
149	ڏسڻ جي ڪا حد مقرر ڪونهي	.111
151	برقي توانائي	.112
152	زمانو ڇا ٿو چوي	.113

154	مختصر زندگي	.114
155	گمنام پيٽ	.115
157	لفظن جي ڏيکھ وٺڪر	.116
158	انسان ۽ فطرت	.117
160	هنگلاج جو مسافر	.118
161	تو زندگيءَ ۾ ڏٺو ئي ڇا آهي	.119
162	آدم بيزاري	.120
164	خيرات	.121
166	شدید خواهش	.122
167	عورت	.123
168	وزنائي	.124
170	سڀ نظم ٿي ٿا پون	.124
172	زندگي ايذاءَ ڏيندڙ آهي	.126
173	آدم	.127
174	عشق جي معنيٰ	.128
176	هڪ اک	.129
178	تون مون کي وساري نه ٿي سگهين	.130
	هڪ بي اعتبار چوڪريءَ لاءِ	.131

اداري پاران

شاعري، وجد جي موسم جو اهڙو گل آهي جنهن جي خوشبو خاموشيءَ جهڙي خوبصورت ۽ رنگ ڍنگ احساس جي آسمان جهڙو آهي. ستار رند جي شاعري سنڌي شاعري ۾ غصي ۽ عشق جو انوکو تجربو آهي. جنهن کي حيرت ۾ وجهندڙ پنهنجو لهجو ۽ مزاج آهي. اسان جو ادارو شعر توڙي نثر ۾ اهڙي تخليقي تجربن جي مجموعن کي وقت به وقت ڇپائيندو رهندو.

اسان جي اها ڪوشش آهي ته سنڌي ٻولي کي اهڙا ڪتاب ڏيون جيڪي سنڌي ماڻهو جي ادبي مزاج کي Develop به ڪن ۽ Deep به ڪن. اداري پاران ايندڙ ڪتابن ۾ ستار رند جو ناول به ٻيا شاعري جا مجموعا، منير شاهه جي بايو گرافي، لياقت رضوي جي ڪهاڻين جو مجموعو ۽ جامي چانڊيو جا ٻه ڪتاب شامل آهن.

ادارو

بند دروازي تي دستڪ

ستار رند سنڌ جو نه دنيا جو ذهين ماڻهو آهي. منهنجي ان ڳالهه تي آسانيءَ سان اعتبار ڪرڻ شايد اوهان لاءِ ممڪن نه هجي، پر ان سان گهڻو فرق نه ٿو پوي، ڇو ته ڄاڻڻ جوڳو سچ دراصل اڻپورو سچ هوندو آهي. ڪانت هڪ هنڌ لکيو آهي ته ”ماڻهو جي وجدان ۽ فلڪيات جي ڄاڻ ۾ جيڪا ڳالهه مشترڪ آهي، سا حيرت آهي.“ جيئن جيئن اوهين فلڪيات کي ڄاڻيندا ويندؤ تيئن تيئن اوهين حيرت ۾ پوندا ويندؤ جيڪا ڳالهه پڪو ثبوت هجي ٿي ته اوهين اڃان فلڪيات جي باري ۾ گهڻو ڪجهه نه ڄاڻيو آهي. ساڳي ڳالهه ماڻهو جي وجدان تي لاڳو ٿئي ٿي ۽ مان جڏهن اها دعوا ٿو ڪريان ته ستار، دنيا جو ذهين ماڻهو آهي ته دراصل اها منهنجي نه ته ڪا ئي ابھري راءِ آهي ۽ نه وري دوستيءَ خاطر چيل ڪا رواجي ڳالهه آهي.

مون کي ان ڳالهه جي به ٽڪڙ ڪونهي ته مان سندس شاعري جو بهانو بنائي اهو ثابت ڪيان. اهو فيصلو شايد وقت کي ڪرڻو آهي. في الحال ته مان حيرت مان سوچيان ٿو ته هيءُ حيرتناڪ حد تائين ذهين ماڻهو، هتي سنڌ ۾ ڪيئن اچي ڦاٿو آهي؟ مان اهو ان ڪري به ٿو سوچيان جو مان ڄاڻان ٿو ته ستار پنهنجي وجدان جي سمنڊ تي چوڏهينءَ جي ڇنڊ جي لازوال نگاهه وانگر آهي. هو جڏهن پنهنجي مستيءَ ۾ اچي ڳالهائيندو آهي ته ڪائنات، نئين ڪپڙي جي ٽاڪين جيان ڪلڻ لڳندي آهي. توڻي جو هو پاڻ کي هڪ اينٿرو پالاجسٽ طور ترجيح ڏيندو آهي، پر نفسيات، فلسفي، ادب، شاعري، تاريخ يا مذهب تي هن جي ڄاڻ ۽ نهار جي گرفت به ڪمال جي آهي.

منهنجي لاءِ ان کان وڌيڪ مشڪل صورتحال ڪهڙي ٿي سگهي ٿي، جو مون کي هڪ اهڙي شخص جي شاعري جي ڪتاب لاءِ مهاڳ لکڻو لازمي آهي، جنهن جا نه رڳو لفظ، شاعري آهن، بلڪ

سندس نگاه، ڳالهائڻ، خاموشي، غصو، بيزاري، کلڻ، روئڻ، وڙهڻ، پرڇڻ، سڀ شاعري وانگر آهن. جڏهن مان لکڻ لاءِ هن جي شاعري کي ٿو ڏسان ته اها مون کي ”حضرت سليمان جي گيتن“ جهڙي الهامي ٿي لڳي. هن جو هر نظم ڪنهن لافاني شيءِ سان مڪالم آهي. مان سندس هر نشري نظم کي ڪنهن وجد ۾ آيل صوفي جي خود ڪلامي تصور ڪندو آهيان ۽ مون کي خبر آهي ته اها ڳالهه ستار کي ڏکي لڳندي، ڇو ته هو چوندو آهي ته سنڌين خاص طور تي سابق ڪميونسٽن، سنڌ ۾ تصوف سان اهڙي حالت ڪئي آهي جو ڪو ماڻهو، صوفي سڏائيندي سؤ دفعا نه ڪروڙ دفعا سوچيندو.

اهو مان اوهان کي اڳتي هلي ٻڌائيندس ته ستار فڪري طرح پاڻ کي ڇا ٿو سمجهي، پر هو جيئن چئي ٿو:
 ”مان مريخ جي پار جو ماڻهو“

ته سچ پچ مون کي لڳندو آهي ته هو مريخ جي پار جو ماڻهو زمين جي زخمن تي مرهم لڳائڻ آيو آهي جيڪو خود هڪ انوکي زخم جي زد ۾ آهي. شاعري ان زخم تي چڙهيل ڪرند وانگر آهي. ستار جي خيال ۾ شاعري، خيال ۽ حقيقت جي نازڪ ائسوسيئيشن آهي، جنهن کي هو پيار ڀري تلخيءَ سان پيش ڪرڻ جو هنر ڄاڻي ٿو. بي انداز غصو ۽ بي پناهه پيار هن جي شاعريءَ جا ٻه ڪنارا آهن. هن کي سمجهڻ لاءِ هن جي تعليم يا ڪنهن ٻي تاريخ جاگرافي کي سمجهڻ جي قطعي ضرورت ڪونهي. هن جي شاعري ئي هن کي سمجهڻ جو دروازو آهي.

سنڌي شاعريءَ ۾ جيڪي نوجوان ڀلو لکن ٿا، انهن ۾ منهنجي خيال ۾ حسن درس، مظهر لغاري يا احمد سولنگي قابل ذڪر آهن. پر ستار انهن کان ٻنهي منفرد شاعر آهي. سنڌي شاعري ۾ يقيناً پر گهڻي حد تائين اردو شاعري ۾ به ستار جو ڊڪشن، اسٽائيل ۽ ڪنٽينٽ نئون آهي. اردو نشري شاعري ۾ پوري نظم هڪ ڪهاڻي هوندي آهي ۽ ستار وٽ نظم جي ست ست ۾ هڪ نئي ڪهاڻي آ. جيئن ناروي جو ليکڪ جوستن گارڊر، فلسفي کي فڪشن ۾ استعمال ڪري ٿو، تيئن ستار، فلسفي کي شاعري ۾ ڪتب آڻي ٿو.

ستار جي لهجي، سنڌي نشري نظم ۾ هڪ نئين روپي جو بنياد وڌو آهي. سندس هر نشري نظم، خدا جي مصروفيت ۾ معصوم مداخلت وانگر آهي.

هن جي شاعر جو بڻ بنياد نج عشق آهي. پر سندس Vision جي وسعت، سندس شاعري جي شاهراه کي وسيع تر ڪري ڇڏي ٿي، جنهن ۾ لفظ، جملا ۽ خيال ائين لڳن ٿا، جيئن جنگ جي ميدان ۾ گهوڙا ڊوڙندا آهن.

فڪري طرح هو پاڻ کي وجوديت پسند سمجهي ٿو ۽ سندس اهو جملو ته ”مون کي ماڻهپي جي رت ڳڙي جي گند سان ڪو سروڪار ڪونهي.“ اڪثر سندس ئي چين تي ايندو آهي، پر مون کي يقين آهي ته هو ڪنهن به انسان کي دڪي نه ڪرڻ چاهيندو آهي. هن جو من، ڪنهن غمگين ماءُ جيان، ماڻهو لاءِ همدرديءَ جو هندورو آهي. ”هن وٽ ڪي خواب آهن، جن کي ساڀيان جي شهر ۾ نيلا مڙي ٿيڻو آهي ۽ هن کي اڃان به بي سبب بند دروازن تي دستڪ ڏيڻي آهي. اڃان به ڪي خواب هن جي نگاهه جي نشاني ۾ آهن، جن جي ساڀيان جي کيس پرواهه ڪونه آهي.“ جو هو چوندو آهي ته ساڀيان جي پرواهه ۾ متڙيا ڪندا آهن.

سندس شاعري جي اصل ۾ وڃائجي ويل نظم ته اها چوڪري آهي، جيڪا هاڻي لاس اينجلس شفت ٿي وئي آهي، پر ڄامشوري جي مٿيائين ياد به سندس شاعري جو هڪڙو ريشمي سڳو آهي. جنهن کي هن پنهنجي لاپرواهي جي چيچ تي ويڙهي رکيو آهي.

غصي جو رنگ ”حنا“ جي رنگ کان جنهن ڳالهه ۾ مختلف آهي ان ڳالهه جو شڪار ٿيل ستار رند جي دل ان چمات جي گونج ۾ اڄ به گونجي ٿي جيڪا هن ڪنهن انوکي لمحي ۾ پنهنجي شاعريءَ جهڙي هڪ چوڪريءَ جي ڳل تي هنڻي هڻي. اڄ به اهو ڳل سندس شاعري کان ٻاهر سياري جي موسم ۾ انتظار جي تشبيهه وانگر آهي ۽ ستار ان چوڪريءَ کي پنهنجن نظمن ۾ ”ديوي جهڙي چوڪري“ ڪوٺي ٿو.

آسمان کان وڇڙيل اسان جو هيءُ شاعر ”بي ترتيب نظمن“

۾ شاعري جي انوکي ڇلانگ آهي. منهنجي آڏو سندس شاعري جو
 مسودو پيو آهي ۽ جي مان چاهيان ته ڪنهن ماهر مهاڳي ۽ وانگر هن
 جي نظمن جا حوالا ڏيئي، اوهان کي ڦاٽل ڪري سگهان ٿو ته ستار،
 سنڌي ادب جو اهو شاعر آهي جنهن ٻوليءَ کي نئون مزاج، شاعري،
 کي انوکوردم ۽ لفظن کي جديد شاعراڻي ترڪيب ڏني آهي. پر مان
 ائين ان ڪري به ڪونه ڪندس جو اهو ڪم پڙهندڙ پاڻ ڪري ته بهتر.
 توڻي جو بي ترتيب نظمن ۾ آيل شاعري کي پڙهڻ لاءِ جنهن
 سنجيدگيءَ ۽ Vision جي ضرورت آهي. اسان وٽ ان جي ڪوت آهي،
 پر پوءِ به مان اميد جو ڪنارو چونڊيان ٿو ڇو جو مون کي پڪ آهي ته
 نثري نظمن جو هيءُ ڪتاب سنڌي ادب جي تاريخ ۾ هڪ اهم
 انڪشاف جي حيثيت رکي ٿو.

ستار پنهنجي لکڻ جي شروعات اصل ۾ ڪهاڻي سان ڪئي،
 پر وقت، سستيءَ، لاپرواهي ۽ پاڻ ۾ انتهائي گهڻي اعتماد هن کي
 ڪهاڻي لکڻ کان روڪي ورتو. هو گهڻي عرصي تائين پنهنجي ملٽري
 ڪيل ڪهاڻين جا نوٽس وٺندو رهيو ۽ ائين هڪ ڏينهن هن پنهنجي
 نوٽس مان نثري نظم جي دريافت ڪئي. تڏهن کان هو لاڳيتو نثري
 نظم لکي رهيو آهي. هيءُ ڪتاب سندس نظمن جو پهريون ڪتاب
 آهي. اوهان ان کي پڙهي ڪهڙو به فيصلو ڪيو مان اوهان جي راءِ تي
 اثر انداز ٿيڻ لاءِ تيار ڪونه آهيان.

منير شاهه

5-1-2001

دوار دل جا نه پوڻيا

مان اسپتال جي بستري تي
دوستن جي جبر جي سزا
ڪاٽي رهيو آهيان
دوستن جي خيال ۾
دل جو علاج ممڪن آهي
۽ مان ٺيڪ ٿي ويندس
پيهر زندگيءَ ڏانهن موٽي ايندس
پر انهن کي ڇا خبر
مان پنهنجي ڪمري جي آئيني تي
تنهنجي وڇوڙي جي بدلي
په ڳوڙها رکي آيو آهيان
جيڪي تا قيامت ۽ شايد
قيامت کان پوءِ تائين رکيل ٿي هوندا
۽ منهنجي دل جي ٺيڪ ٿيڻ
۽ نه ٿيڻ سان
انهن ڳوڙهن جو ڪو تعلق ڪونهي

درد جو ايذاء

درد جي ايذاء جي خبر
چا ڪنهن کي
مون کان به وڌيڪ آهي؟
مان جيڪو چاهيان ته
ايڏي ايذاء جي بدلي
”سچيڏني“ جي ناچ کي
نوان گهنگهرو پارائي
نئون ناچ نچائي
سگهان ٿو
پوءِ به مان پنهنجو سوال
دهريان ٿو
”درد جي ايذاء جي خبر
چا ڪنهن کي
مون کان به وڌيڪ آهي“
درد جيڪو
منهنجي پاءُ جو موت
۽ منهنجي محبوبا جي
جدائي آهي.

۶ مارچ ۱۹۹۶ع - اسلام آباد

مان سنو ميزبان ناهيان

سڃاڻين وٽوءَ کي ڪونه — !

۽ هليو آهين

هزار ميل سفر ڪري

مون کان پڇڻ ته

منهنجي نظمن ۾

سمند، طوائف، آسمان

تاريخ يا چٽي ڪٽي جي

ڇا معنيٰ آهي؟—

دروازو کليل اٿئي

۽ مون تي تنهنجو

اهو احسان ٿيندو

جيڪڏهن توکي اهو

ٻڌائڻ جي

مون کي ضرورت نه پوي

ته مان

سنو ميزبان ناهيان.

۱۲ آگسٽ ۱۹۶۷ع

دل جي ايمرجنسي وارڊ مان

”لقي“!

مان لفظن جو قادر به آهيان

ته مطلق به-

پر زماني سان

هر وقت اٽڪائڻ کان ٽڪو آهيان

گهڻو بيزار ٿيو آهيان

هاڻ چپ ٿو چاهيان

جيتوڻيڪ روزگار ذريعي

زندگي گذارڻ وارن لاءِ

اهو ممڪن ناهي-

پوءِ به مان هان رقص
نه ٿو چاهيان-
منهنجي بلا کان
منهنجي نهار سان گڏ
ڪائنات پنهنجي حرف آخر لاءِ
صحرائن ۾ هوءَ جي صدا جيان
ڏکڻي اوڙهي ٿي
يا نه؟

مون کي ان ڳالهه سان به
ڪا دلچسپي ناهي ته
تاريخ انڌي گڏهه جي
چراگاهه آهي
يا ڪاڻي عورت معتبر
ناهي ٿيندي.

نه ئي مون کي
درياءَ جي پنهنجي هٿ تي
بعيت ٿي گهرجي
وقت جي ڊوڙ ۾
ڪنهن هارايو آهي
ڪنهنجي جيت ٿي آهي
مون کي ڪا پرواهه ناهي.
منهنجي طرفان بيشڪ
سڀني جي جيت ٿئي
يا بيشڪ سڀ هارائي وڃن

وڻين ته خوش رهن

وڻين ته ڏور پائڻ -

مون کي ته بس زندگيءَ جييتري تنهنائي
۽ موت جييتري خاموشي ٿي گهرجي.

منهنجو ساهه پيو پوسائجي

۽ ايذاءُ

منهنجي سيني ۾

دوزخ جي ايذاءُ کان

پاري آهي

پر منهنجي مٿان هڪ ڊاڪٽر

موبائيل فون کنيو بيٺو آهي

۽ چاهي ٿو:

هنجي پيڻ جي داخلا لاءِ

ڪاليج جي ڊائريڪٽر کي

فون ڪيان

لقي!

تنهنجي هن دنيا ۾

ذلت جي

ڪا انتها به آهي!؟

۴ آگسٽ ۱۹۹۶ - اسلام آباد

فريب جي انت جو سفر!

مان خود کان نه ڄاڻ
ڪڏهن وڃڻي ويو هوس
۽ پر اُميد هيس ته
وري پاڻ کي ملي نه سگهندس
پر تو منهنجي نفي ڪري
مون کي ڳولي
منهنجي سامهون اچي

بيهاريو آهي
 تون ڪيڏي خوش آن
 پنهنجي ڪاميابي تي جو
 تنهنجا نين به رقص ۾ آهن
 ۽ مان چپ آهيان
 جرمون کي خبر آهي
رقص نامعلوم شهر جي
پوئين پهر جو ڏک آهي
 جتان ابتدا اڳ ئي موت سان
 گڏ بيٺي آهي
 ۽ منهنجو دوست چئي رهيو آهي
 ڏک ۽ رقص جي وچ جو فاصلو
 قريب جي انت جو سفر آهي
 ۽ مان هن کي حيرت جي اک سان
 ڏسڻ بنان
 سوچيان پيو
 قريب جي انت جي هن سفر ۾
 هن لمحي مان ڪٿي آهيان؟

ضمانت

ڏوهارين لاءِ
ڪرمنل ايڪٽ ۾
ان کان وڌيڪ خوبصورت ڳالهه
ڪهڙي ٿي سگهي ٿي ته
هن جي ”ضمانت“ ٿئي!
اها ڳالهه جنهن وڪيل
مون کي ٻڌائي
اهو خود خدا ڄاڻي ته ڇو
مون کي ”ناقابل ضمانت“
ڏوهاري لڳو.

۱۸ جولاءِ ۱۹۹۶ع - اسلام آباد

شرم ٿو اچي

اسان تنهنجي
دل ۾
جاءِ ولاري
نه سگهياسين
سبب ڪهڙا به آهن
پر ناڪامي
طئي آهي.
۽ اهڙي ناڪامي
جنهن کي لفظن جي ڪيڏ سان
بدلائيندي به
شرم ٿو اچي.

۲۷ آگسٽ ۱۹۹۶ع - اسلام آباد

حوا جي ڌي

حوا جي ڌي
ڇا ڪا

سمند جي لهر جهڙي چوڪري به
ٿي سگهي ٿي —؟
هن سوال مان ڪوبه
غلط مطلب نه وٺي.
هي هڪ اڻ ڄاڻ ماڻهوءَ جو
سچ پچ جو سوال آهي.

مان گمنام آهيان

مان گمنام آهيان
پنهنجي ذات جي صدا جي
آمد جي خبر ۾
۽ مقدر جي ڪرڙي اک
مون کي
ڊيڄاري نه ٿي سگهي
زندگيءَ جي خطرناڪ ميدان ۾
بي لغام جهنگي گهوڙي جيان
ڊوڙڻ
منهنجي عادت آهي
جنهن تي پهاڙن جي
خاموشيءَ کي به حيرت آهي
۽ تون پهاڙن جي
خاموشيءَ جي اڌ برابر به
چالاڪ ٿي نه ٿي سگهين!

مسافر

سفر تي
نڪتو ته آهين پر مسافر
اڳتي جو پنڌ ڳرو ٿئي -
ڏاڍو ٿڪائي وجهندي
ڪنهن ويرانِي ۾
ساهه به ساٿ نه ڏيندي
اڳتي جو پنڌ
محبوبا جيئن اٿئي
ڌوڪو جنهن جي
فطرت آهي
اعتبار -

شيشي وانگر ٽڙڪي پوندي
۽ ان جون ڪرچيون
نيئن ۾ چيندي
۽ نهار به رتورت ٿيندي
پوءِ به مسافر ضروري ناهي ته
توڪي منزل به ملي
منزل -

جيڪا نئين دور جي پڙهي عورت آهي
۽ تنهنجي خيالن جي ڪيسي ۾ اڃان
مصري ۽ مساکڻ پيو آهي.

۱۸ آگسٽ ۱۹۹۶ع - اسلام آباد

لاتعلي ڪان لاتعلي

مان لاتعلي جي سفر ڪان به

لاتعلق ٿو ٿيان

مان قلم رڪان ٿو

۽ پيرن جي لڦن مان

شهر ٺاهڻ ڪان

انڪار ٿو ڪريان

هاڻي جنهن کي وڻي

منهنجي دل ۾ خنجر پوکي
 ۽ مون سان ڳالهائڻ بدران
 درياءَ جي سير جهڙي قبر ۾ ستو رهي
تصوف پنهنجي صدا جي نااميديءَ جي
 ڏيڻ ۾ مري وڃي
 هاڻ جنهن کي وڻي
 ننگو ٿي نچي
 جنهن ۾ ”الله هو“ جي آواز جو پڙاڏو
 جهنگار ٿي پوي
 ۽ سڀ نيڪ ماڻهو
 ۽ سٺا ملائڪ پلي مست ٿي وڃن
 ۽ مون کي به وساري ويهن
 پلي هميشه لاءِ وڃڻي وڃن
 مان پنهنجي دائمي الوداع جي نهار تي
 تيزاب هاري پاڻ کي
 اندو ٿو ڪري ڇڏيان
 مان لاتعلقي جي سفر کان به
 لاتعلق ٿو ٿيان.

۲۴ نومبر ۱۹۹۶ع - سڪرنڊ

تنهنجي خاطر

مان ڪامياب انسان بڻجڻ لاءِ
ڪيڏو پنهنجي نظرن اڳيان
ڪري پيو آهيان-

ان جو تصور رڳي منهنجي تخيل ۾ آهي.
جنهن لاءِ مون ڪي

ڪڏهن ڪڏهن لڳندو آهي
 مان ڪا مافوق الفطري ويڙهه وڙهان پيو
 ۽ جيئن ته مان
 ازل کان سپهه سالار آهيان
 انڪري ويڙهه به
 مون کي ڪٽڻ گهرجي -
 پر جڏهن ان ڌوڪي کان نڪري
 پنهنجي سامهون
 ويڙهه جي حالت ۾ بيٺل
 ماڻهو ڏسان ٿو
 ته ڍڪڻي ۾ ٻڏي مرڻ جو طعنو به مون کي
 اجايو ۽ بڪواس لڳي ٿو
 ۽ ڪميٽي پنهنجي ذات لڳي ٿي
 × ۽ ايڏو ايڏا ٿئي ٿو
 جو ساهه ڪٽڻ به
 وسري وڃي ٿو.

۲۰ آگسٽ ۱۹۹۶ع - اسلام آباد

دعوائن جا بند دروازا

دعوائن جا در بند آهن
تخيل ۾ به
آسمان ڇهڻ جي خواهش
نه رهي آهي.
روزاني جيئڻ جو عذاب
نبوت جي بشارت تي
پاري آهي.
خدا جڏهن
اڪپوٽ راند ۾
پڪڙيو ويندو
تڏهن مون کي
يقين آهي
منهنجي قبر کي
دريا پاڻي چڪو هوندو
۽ منهنجي ڪتبي کي
ڪوبه پڙهي ڪونه سگهندو
۽ ان لاءِ
ڪنهن به چوڪريءَ کي
بد نصيب ڪوئي سگهجي ٿو.

هڪ ڪميٽي چوڪري

ازل ختم ٿي چڪو آهي
۽ ابد لاءِ

اسرافيل جي ڳل تي
قرڙي نڪتي آهي
ڦوڪ ڏيڻ جي قابل ناهي.
تون اوستائين

ڪجهه ڏينهن جو ڪو پروگرام
ترتيب ڏي.

نوان ٻه چار جوڙا سبرائي.
ڪنهن پراڻي عاشق کي
خط لکي ڇڏ

۽ پاڙي واري لوسي عاشق کي ساڳيءَ طرح
 بيشڪ ٻن چئن ڏينهن لاءِ
 ٿاري رک
 فون واري عاشق کي
 هان هونءَ تي راضي رک
 هڪ شعر به لک
 جنهن ۾ ثابت ڪر ته
 هاڻيءَ جا ڏيکارڻ وارا ڏند
 کائڻ وارن کان
 مختلف ٿين ٿا۔

شام جي نماز کي قضا ٿيڻ کان
 لازم بچائڻ جي ڪوشش ڪر
 جو تنهنجون ڪجهه ساهيڙيون
 دعوت تي اچڻيون آهن۔
 توکي نماز پڙهندي
 ڏسي به سگهن ٿيون
 ۽ ٻيو ڪجهه به ڪر
 جيڪو تنهنجي من ۾ اچي۔
 پر هڪ ڳالهه جو خيال رکجان
 رات جو آئينو نه ڏسجان
 ۽ باقي ڪجهه بچيل راتيون به
 ماءُ جي گود ۾ نه سمجهان۔

نظم جي موت ...

نظم منهنجي اندر
راتا هو هٽندي
موت جي هٿان
پڪڙجي پئي ۽
ماري وئي-
ڪنهن گمنام سپاهيءَ جيان
ان کي مون ئي
پنهنجي هٿن سان
دفنايو هيو-
پر ڪٿي؟

هن وقت مون کي ياد ناهي.
پر ٻڌو آهي ته
انڌي گڏهه تي سوار
هڪ تاريخدان-
هڪ صوفي-
۽ مئل ماڻهوءَ جي نهار جهڙي
هڪ منطقيءَ کي
ان قبر جي باري ۾ ڄاڻ آهي
ان سان گڏ
اهو به ٻڌو آهي ته
هڪ چوڪريءَ کي به
ان نظر جي قبر جي باري ۾ ٿوري خبر آهي
جيڪا پنهنجي روزاني زندگيءَ جي
حساب ڪتاب ۾
ايڏي ته غلطان آهي
جو هن جو لهجو
ڪڏهن ڪڏهن
طوائفن جهڙو
ٿي ويندو آهي.

۲۵ آگسٽ ۱۹۹۶ع - اسلام آباد

لامڪان جو ڀنڊ

مسافر توکي
پنهنجي راهه جي باري ۾
ايتري به ڄاڻ ناهي
جيتري هڪ اگهاڙي رات کي
ڪنواري چوڪريءَ جي
خواب جي باري ۾ آهي.

تون نه ٿو ڄاڻين ته
 درد جي درياءُ ۾
 سمنڊ جي دل
 ڪيئن گر ٿي آهي؟
 تون امڪان جي ڳولا ۾
 جيڪڏهن سمجهين ٿو
 ته گھنگهرو ٻڌي
 بادلن کي
 رتور ڪري سگهين ٿو
 ته گھڻو غلط آهين-
 منهنجو تولا اها ئي
 صلاح ڪافي آهي
 ته واپس موٽي وڃ
 ۽ پنهنجي گهرجي
 اڱڻ ۾ گل پوک-
 لامڪان جو پنڌ
 تنهنجي وس جي
 ڳالهه ناهي.

تصوف جو جنسي پهلو

شام ٿيڻ کان اڳ
مان توکي ٻڌائڻ ٿو چاهيان ته
نئين ساماڻيل چوڪريءَ جي اُميد جي
نت لاهڻ لاءِ

تقدير جي ڪنگلي ٻائيءَ
امير شخص جي ڳولا لاءِ
جنهن پڙوي کي چيو آهي
اهو اُن ۾ ناڪام ٿيڻ کان پوءِ
ست ڏکڻي چاقوءَ سان
هڪ انڌي گڏه

هڪ تاريخدان
۽ هڪ فلسفيءَ جو خون ڪري
با ضابطه
پنهنجي غنڊه گرديءَ جو اعلان ڪندو
جنهن کي ائين قبول ڪيو ويندو

جڏهن صدين کان ڏاڍي جي
 ۾ منهي لٽ کي
 قبول ڪيو ويو آهي.
 سام ٿيڻ کان اڳ-
 مان توکي ٻڌائڻ لڳو چاهيان ته
 سوالي اک جيڪي هميشه
 معنائن جون محتاج رهيون آهن
 انهن کي ڪتو ٻلو ڪوئڻ ۾
 ڪو عيب ڪونهي
 پر جنهن چوڪريءَ نما عورت اُن کي
 عيب ڪوٺيو
 ۽ مون کي ائين چوڻ کان منع ڪيو-
 اها منهنجي ننڍپڻ جي ٻي محبوبا هئي-
 ۽ مان هن جو چيو ضرور مڃان هاڻ
 جيڪڏهن هوءَ خلا پاڻ کي نه سڏي ها
 حالانڪ هن کي ايتري ڄاڻ به
 ڪانه هئي ته
 صحرائن "هو" جون صدائون
 ڪهڙي جهنگل مان چورايون آهن؟
 ۽ ڪاٺي شطرنج رانديگر تي
 ان جا ڪهڙا اثر پيا آهن؟
 يا مان بي سبب ايتري بي بوسيءَ جي
 ڏهن ۾ ڇو ڦاسي پيو آهيان؟
 جنهن مان نڪرڻ جو مون کي ڪو

شوق به ناهي.
 شام ٿيڻ کان اڳ -
 مان توکي اهو به ٻڌائڻ ٿو چاهيان ته
 جبر کي پنهنجا محرڪات آهن
 وقت جي لوهي جاڙيءَ کي ڪابه گولي
 سوراخ نه ٿي ڪري سگهي -
 ٻن لوسي ڪٿن جو لاڳيتو ڳرڻ
 بحث آهي
 عورت تي اعتبار صرف عاشق
 ڪري سگهي ٿو
 مقدر جي بند ٻوريءَ ۾
 اسان جو پنهنجو ئي لاش پيو آهي
 صبح اڀرڻ جي نعري بازن کي
 نعرا هڻڻ ڏي
خاموشي پر هه ڦٽي آهي
 ۽ منطقيءَ کان هٽ جوڙي جان ڇڏائڻ ۾ ئي
 تنهنجي نجات آهي
 شام ٿيڻ کان اڳ
 مون کي پيو گهڻو ڪجهه به
 توکي ٻڌائڻو هيو
 پر مان اڄ خودڪشي پيو ڪيان
 ۽ ان کان اڳ چاهيان ٿو -
 بند ڪمري ۾ ويهي هڪ سگريٽ پيان
 ”سائين جي“ لاءِ

سنگسار

نظر حرامي ٻار آهي
جنهن کي پنهنجي جهوليءَ ۾ شاعر
سنگسار ٿيڻ کان
لڪائڻ ٿو چاهي.

۲۵ اپريل ۱۹۹۶ع - ڪراچي

غير ذميداري

انڪار جي شهر جي
کوٽائي جاري آهي
هن وقت تائين
انڪار جي شهر مان
هڪ دل هڪ خنجر
۽ هڪ آئينو لڌو ويو آهي
خنجر ۽ دل ۾
گهڻي مشابھت آهي
۽ آئيني لاءِ
اجا ڪا رپورٽ لکي
نه وڻي آهي
جيڪا غير ذميواري آهي.

ڏاهن لاءِ هڪ نظم

خالي هوائن ۾
لفظن جون گوليون پيا هلايو
دنيا ۾ اهڙي
ڪا جنگ ٿي
ڪا نه رهي آ
جيڪا توهان وڙهي رهيا آهيو.
توهان مان
ڪنهن کي به پتو ناهي

مقدر ڪهڙي غنڊي جي بدمعاشي آ
۽ اڄوڪو ڏينهن ماضي آ
يا حال آهي؟
توهان مان

ڪنهن کي به پتو ناهي
ڪهڙي طوائف جي نهار اڳيان
هر آس اميد کي اجها من گهرجي
توهان مان

ڪنهن کي به پتو ناهي ته
نه درد لاءِ نيٽن ۾ ڪا حيراني آهي
نه وچوڙي جهڙي صحرا ۾ ڪا ويراني آهي
نه خاموش سار
ڪنهن يار جي آ
نه تڙپ ڪائي
ڪنهن پيار جي آ

محبوبا لفظ به اجائي ڳالهه ٿي وئي آ
پهرين ٻار جي ماءُ جيان
ننڍڙي ٻار جي خيال بنا
دنيا اگهور نند ۾ ستي پئي آهي

۸ فيبروري ۱۹۶۷ع

زيادتي ۽ ازالو

ڪيترين زيادتين جو
ازالو ٿي
سگهندو آهي
ازالو چڙواڳ ٻار آهي
جنهن کي وقتي طور
ريجهائي سگهجي ٿو
جنهن وٽ فطرتي طور

پنهنجو سمنڊ جو ڪنارو به آهي

جنهن ۾ روز

صبح جو سوير

هو خودڪشي به ڪري ٿو

زيادتي به چڙواڳ ازالِي جي

پيڻ آهي

پر گهڻي چڙواڳ ناهي

۽ نه ئي هن وقت ڪو سمنڊ ڪنارو آهي

چڙواڳ ازالِي جي مقابلي ۾

زيادتي سياڻي به آهي

پنهنجي گهر ۾ ويٺي

پنهنجي ڦٽن تي لوڻ پرڪي ٿي

(ازالي ۽ زيادتيءَ جي

وچ ۾

پيا به ڪيترائي فرق آهن

جيڪي هتي لکڻ

ضروري ناهن)

۲ مارچ ۱۹۷۷ع سکرند

قدرت جو لقاء

مون هاڻ عقل جو لقاء
ڏسڻ بند ڪيو آهي
خلق اڄڪلهه بي پرواهه ٿي
پنهنجا ڏينهن گذاري
مان اڄڪلهه قدرت جو لقاء
ڏسڻ جي ڪم ۾ آهيان
جيڪا مون کي توهان سڀني جي
مخالف نظر اچي پئي
خدا توهان کي پنهنجي
امان ۾ رکي
۽ خدا ڪري منهنجي
نظر غلط ٿئي

۴ مارچ ۱۹۷۲ء

48

ڪن جا پردا

مون کي
تنهنجي ديس کان
نڪري وڃڻ جي
ڪيتري جلدي آهي
جيڪڏهن توکي
ٻڌائڻ به چاهيان ته
ٻڌائي نه سگهان.
تنهنجي ديس ۾
اينارملي تمام گهڻي آهي
ذهانت
ناپيد آهي
اين آهي ڄڻ
سڻما هال جي اسڪرين
خالي آهي
ٿرڊ ڪلاس رو مان
زور زور سان
سيٽيون وڃي رهيون آهن
۽ منهنجي ڪن جا پردا
ڦاٽڻ تي آهن.

۳ مارچ ۱۹۷۰ع - سکر

سارتر

سارتر صفا بيوقوف هيو
هر پيو ماڻهو
جهنم ڪيئن ٿو بڻجي
جيڪڏهن
هو واقفڪار
ناهي؟

۳ مارچ ۱۹۷۰ء

50

نيڪيءَ کي روڪڻ

اسان ئي چڱا ماڻهو
اسان کي ئي
برو ڪوٺيو ٿو وڃي
سماج
ڪيڏو چالاڪ آهي
نيڪيءَ کي
روڪڻ جي
پراڻي چال ۾
اڃان تائين
ڪامياب آهي.

۵ مارچ ۱۹۷۷ع - سکر

+ 51 +

28 اپريل

۲۸ اپريل سال جي هڪ
ڏينهن کان علاوه
پنهنجي وڇوڙي جو
ڏينهن به آهي
ايندڙ سالن ۾ اهو ساڳيو
ڏينهن الاءِ ڪيترا ٻار ايندو
اها خبر ناهي
البتہ مون کي باقي زندگي
ان ڳالهه تي
افسوس رهندو ته
پيار به مونکي توهان ٿيو؟!
ها ان ڳالهه تي
سڄي حياتي
پڇتاءُ رهندو.

لا حاصل

اڙي بابا مون توکي
ٻڌايو آهي ته
تصوف مان توکي
ڪجهه به حاصل
ٿيڻو ڪونهي
تون پنهنجي ڌنڌي ڌاڙيءَ جو ڪر
هرو ڀرو ونجه وڻي
راند کيڏڻ لاءِ
تو کي ڪنهن قرآن ڏنو آهي؟

۱ ص ۲۹۶

الله ڏٽي لاءِ

تصوف جي
عياشيءَ لاءِ
هاڻ اسان کي
نئون مقبرو به
هٿ اچي ويو آهي

واحيات شيء

تو جڏهن منهنجي روئڻ کي به
نئون ڊرامو ڪوٺيو ته
مون کي پنهنجي تجربي مان
حاصل ٿيل نتيجي تي
اڃان به وڌيڪ يقين آيو
ته عورت
انتهاڻي واحيات شيء آهي

۲۸ اپريل ۱۹۹۶ع - اسلام آباد

سار

تون پنهنجي سار ۾

مون وٽ

هميشه اٿاھ سمنڊ

جهڙي

ٿي ايندي آھين

پرواه

هوء تھڪ
نه ڏيندي آهي
يا ڏٺي نه
سگهندي آهي
تھڪ ڪي
ان ڳالهه جي
جيتري پرواهه آهي
مون ڪي
زمانن جي
ايتري به پرواهه ناهي
جيڪا ڳالهه
غلط آهي.

معافي

جيڪي ڪجهه ليو
اهو منهنجو شعوري نه
پر فطري رد عمل هو
تون هميشه معتبر
۽ معزز رهندينءَ
جيڪو ڪجهه مون چيو
ان تي تنهنجي ناراضگي
بي معنيٰ ٿي ويندي
جيڪڏهن توکي ٿورو به
احساس ٿي سگهي ته
ان جو مون ڪيترو
ايذاءُ سنو،
پوءِ به مان معافي گهران ٿو
اُنَ اميد سان
ته تون پيهر مون کي
ڪڏهن به
پنهنجي باري ۾
ڪنهن به ڳالهه جي بدلي
”ڊرامر“ نه چوندينءَ
جيڪو مون کي هونئن به
ڪونه ايندو آهي.

دڊڊو

اڪثر ڳوٺن ۾ بجلي
اچي وئي آهي
اڪثر ڳوٺن ۾ ڪتا
نه رهيا آهن
اڪثر ماڻهن کان ڪتي جي
ڀونڪ جو دڊڊو
وسرندو پيو وڃي.

۱ جنوري ۱۹۶۷ع

امن

پلي تون ڳيرن وارا
ڪارڊ چپرائي
۽ ورهائ
جيڪڏهن اُن سا
امن قائم ٿي سگهي.

۱ مئي ۱۹۸۰

60

عشق

هو پنهنجي ذات جي

عشق ۾

ايترو محو آهي

جو هن کي اها خبر ئي ناهي

ته هن جي محبوبا

ان ڏک ۾ رهڻ لڳي آهي

ته هن کي

هن جي پرواهه ئي ناهي.

مهرباني سان

ميرل
پيرل
الڻ
ولڻ
يا ٻيو ڪوبه
آسمان ڇهي
موتي اچي ته
مهرباني ڪري
مون کي ٻڌائڻ لاءِ
منهنجي دروازي تي
دستڪ نه ڏئي

۱ مئي ۱۹۸۰

عادت

خوش رهڻ ماڻهو
سڪي نه ٿو سگهي
يا ڪا ڪوشش ٿي نه ٿو ڪري؟
حالانڪ خوش رهڻ کي
ڊکي ٿيڻ جيان
عادت به بنائي سگهجي ٿي.

۲۵ اپريل ۹۶ع

— | 63 | —

تنهنجي ڪري

مان تنهنجي ڪري
صرف تنهنجي ڪري
زمان جي
سوالن جي جوابن جي
تتل ٿي ٿي
پيو ڪڙهان.
صرف تنهنجي ڪري،
صرف تنهنجي ڪري.

۲۵ اپريل ۱۹

لفظن جون معنائون

تون منهنجي لفظن جي
معنائن کي ڇڏ
منهنجي لفظن جون
معنائون ويران آهن
جتي پنهنجي توڙي پرائي
رڙ جو به ڪو پڙاڏو
نه ٿو اٿي.

۲۵ اپريل ۱۹۹۶ع - ڪراچي

ذريعو

درد ايئر هوسٽس جي
مرڪ جيان
منهنجي روزيءَ جو
ذريعو ناهي.

۲۶ اپريل ۱۹۹۱

66

خدا پيو ڏسي

خدا پيو ڏسي ته
مان سچ پيو چوان
مون کان سواءِ
سڀ ماڻهو ڪوڙا آهن
سڀ ماڻهو نگ آهن
مون کان سواءِ
سڀ ماڻهو منافق آهن
۽ مون کي به منافقت سڪڻ لاءِ
زور پرڀندڙن ۾
منهنجي محبوبا به آهي.

غلطي

مون ڪيترائي صبح
اپڻ کان انڪار ڪندي
۽ ڪيترين راتين کي
وڪرو ٿيندي ڏٺو آهي
انصاف

نظريو يا منطق جهڙو
جيڪو به دليل ان ڳالهه جي
نفي ڪرڻ چاهي ته
مون کي ڪو اعتراض ڪونهي
۽ نه ئي مان ان ڳالهه تي
بضد آهيان
ته جيڪو ڪجهه
مون ڏٺو آهي
اهو غلط ناهي

مختصر ڳالھ

تون مان
ممڪن آهي
خوش زندگي گذاريون
۽ ان جي ابتڙ به
ممڪن آهي
مستقبل جي خبر مون کي ناهي
۽ ايتري مختصر ڳالھ
توڪي سمجھ ۾
چونہ ٿي اچي؟

۲۵ اپريل ۹۶ع - ڪراچي

جدائي

ان ڳالهه جي توکي به
خبر آهي ته
پيهر ملڻ اسان جو
ممڪن ناهي
اسانجي وچ ۾
موجود وڻي
خدا ۽ انسان جي
وچ ۾ موجود
وڻي ۽ جهڙي
ٿي وڻي آهي.

۲۵ اپريل ۱۹۹۶ع - ڪراچي

علاج

منهنجا نيڻ
تنهنجي وڇوڙي جي
خنجر جي
چير سان
اڌواڌ آهن
انجيل مقدس ۾
لکيل آهي
”۽ يسوع موٽي ايندو!“
پر ڇا هن وٽ
تنهنجي وڇوڙي جي
اڌاءُ جو
ڪو علاج هوندو؟

ڪاش

نظر سمنڊ جي ڪناري
تنهنجي انتظار ۾
مڪمل ٿيڻ کان
لنوائي رهي آهي
نظر جي
خواهش آهي ته
ڪاش تون اوچتي
اچي وڃين
۽ نظر جو خوشيءَ سان
اختتام ٿئي
نظر وڇوڙي جي درد تي
روز جي اختتام کان
تنگ ٿي پئي آهي.

۲۵ اپريل ۱۹۹۶ع

ضرورت به ڪهڙي آهي

وقت جي
اڳيان بيٺل ماڻهوءَ کي
ڪير ٿو سڃاڻي؟
ڪائنات؟
جنهن جو ڪوانت ناهي
آسمان؟
جيڪو خالي خلا آهي
ڌرتي؟
جيڪا خود گمنام آهي.
وقت جي
اڳيان بيٺل ماڻهوءَ کي
سڃاڻڻ جي
ضرورت به ڪهڙي آهي.
وقت جي
اڳيان بيٺل ماڻهو
خدا ته ناهي.

۲۵ اپريل ۱۹۹۶ع - ڪراچي

خوبصورت

خوبصورت عورت جي
ساهر جي خوشبوءِ جو نشو به
شراب جي نشي جهڙو آهي.
۽ جسر

وچ سمنڊ ۾
غيب جي صدا آهي
جنهن ۾ ڪشش
قدرت کان به گهڻي آهي.
ان صدا کي
ڪيئن ڪونه ورنائي؟
ان صدا ڏانهن
ڪيئن ڪونه ڊوڙي؟
ڪيئن ڪو
پنهنجي بي اختياريءَ کي
اختيار بنائي؟
عورت ته هونش به
موجود لا موجود کان
ماورا آهي.

مان ٻار آهيان

مان ٻار آهيان
۽ وڏي ٿيڻ کان
انڪار ڪيان ٿو.
۽ جيڪو منهنجو چڱو
چاهي ٿو
اهو به ٻار ٿئي
جيڪو نه ٿو ٿيڻ چاهي
اهو مون سان
نه ملي

۲۵ اپريل ۱۹۹۶ء - حيدرآباد

ڊيگھ ويڪر

تون پنهنجي زندگي گذار
پين کي ڇڏ ته ڇا ٿا ڪن.
ماڻهن مان
ڪير صحيح آهي
ڪير غلط آهي
تون ان ڏچي کان آجو ٿي
صحيح غلط جي
ڊيگھ ويڪر ۾ نه پوءِ

۱ مئي ۱۹۶۶ع - اسلام آباد

ناچ

منهنجا ڪجهه نظم
تنهنجي وڃڻي وڃڻ جي
خبر کان
بي خبر آهن
منهنجا ڪجهه نظم
زمانن سان گڏ
ناچ ۾ آهن.

مرضي

مان تنهنجي
"مرضي" جي حڪمراني ۾
ساهه ڪندڙ
ڪو جيتامڙو آهيان

۴ مئي ۱۹۶۶ع - اسلام آباد

78

توڪي ياد ڪرڻ جو ڏينهن

تنهنجو حڪم مون لاءِ

تخليقڪار جي درجي

جي برابر آهي

تنهنجي حڪم جي

انڪار جي جرئت جو گناه

مون لاءِ ممڪن ناهي.

۽ تنهنجي حڪم مطابق اڄ

توڪي ياد ڪرڻ جو

ڏينهن آهي.

اڄ ۲۸ اپريل آهي

پر اڄوڪي ساڳيءَ ڏينهن تي

مون کي ڪنهن عورت سان

نفرت ڪرڻي آهي ۽

اها به ايتري

جيترو تو مون کي

چاهيو آهي.

۲۸ اپريل ۱۹۹۶ع

منهنجو ڏوهه ناهي

تون مون کي ائين نه گهور
جنهن ۾ تنهنجي چاهي تي
اهو به تاثر آهي ته
ان ۾ منهنجو ئي ڏوهه آهي
جو اڄ ساڳيءَ هوٽل ۾
ساڳيءَ جاءِ واري ٽيبل تي
تون مون سان گڏ نه پر
ڪنهن ٻئي سان
اٿيس ڪريم کائي رهي آهين.
تون مون کي ائين نه گهور
تنهنجي اها گهور
تنهنجي اڄوڪي ڊريس سان
بلڪل مڃ نه
ڪري رهي آهي.

سوال

هي سڀ نيم فلسفي
نيم سياستدان
نيم شاعر ۽ اديب
هي فرد فرد
هي سڀ نيم نيم ماڻهو
هي سڀ
جمع ضرب ڪاڻو واڌو
هي سڀ بي خبر
هي سڀ باخبر ماڻهو
ڇو آهن؟ ڇا لاءِ آهن؟
آهن به يا ناهن؟
ناهن ته ڇو ناهن؟
ڇا لاءِ ناهن؟
۽ آهن ته ڇو آهن؟
ڇا آهن؟

سماجي پابندي

هر سماج ۾
هر سماج کي
پنهنجي هڪ نظر
هوندي آهي
جنهن جو عنوان
”سماج پابندي“ آهي
نظر ۾
وڌيڪ ڇا آهي؟
اها ڳالهه
تمام گهڻي
غير ضروري آهي.

نظم تولا آھن

منهنجا سڀ نظم
تولا آھن
اھي به تولا آھن
جيڪي مان اڃا لکي
نه سگھيو آھيان
۽ انهن جي ڳولا جو عذاب به
تنهنجي ڳولا جيان
پوڳي رهيو آھيان.

ذميداري

منهنجي ماء به توجيان
سجي حياتي ان ڳالهه کان بي خبر
رهندي نه

مان اهو ناهيان
جيڪو نظر اڇان پيو
نه مون ۾ ڪاٺي گوڙ آهي
نه آهي حرڪتون آهن جيڪو مان
ڪيان پيو

ان لاءِ به توجيان منهنجي ماءُ
مون کي سمجهائيندي رهندي آهي
۽ چوندي آهي، ”هاڻ وڏو ٿيا.“
جيڪو مان ڪڏهن ڪونه ٿيندس
پر منهنجي ماءُ ۽ تو ۾ هڪ فرق آهي
تون چوڻ ٿي:

”وڏو جي نه ٿيندين
ته توکي ڪير پاليندو
ڪير تنهنجا انگل آرا ڪڍندو
مان ته اها ذميداري ڪڍي نه ٿي سگهان“
جڏهن ته منهنجي ماءُ
ان ۾ نه ڪانه ٿي چوي

منطق

علي بخش
عرف الو
هان ڏوڪريءَ کان
زيتون آڻي
ڪونه ڏيندو
چو ته هو
مري ويو آهي.

۲۵ مارچ ۱۹۶۶ع

نه ته پلي وڃي
 خدا جا نيڪ ڪتا پالي
 مڪافات عمل
 اڪي جو ڦٽو آهي
 تصوف ڪوڙ آهي
 نظريو چڪلي جو پڙو آهي
 جنهن ۾ بي وفا عورت جي دل
 جيتري اوندهه ڀريل آهي
 مان تنها آهيان
 جيڪا منهنجي رضا به آهي
 مان پاڻ کان وڌيڪ
 ڪائنات ۾ عشق ڪنهن سان
 به نه ٿو ڪيان
 محبوبا جي دعويٰ جي
 البته مون کي عزت ضرور آهي
 جنهن کي جيڪو ڪجهه وڻي
 مون لاءِ سوچي
 بس صرف مون سان ملڻ جي
 ڪو غلطي نه ڪري.

منهنجي محبوبا

منهنجي محبوبا
رات جو هڪ وڳي فون تي
مون کي منهنجي خط جو جواب ڏيڻ کان
انڪار ٿي ڪري
مون کي جواب ٿي ڏئي ته
هوءَ موت ۾ مون کي خط نه لکندي

۽ مان ناراض ٿو ٿيان
 پر سچل
 ميڪاولي
 ايوا ۽ ايني
 مون کي ناراض ٿيڻ کان
 منع ٿا ڪن
 پر هٿلر انهن تي غصو
 ٿو ڪري
 مون کي هن سڄي منظر تي
 ڪا حيرت نه ٿي ٿئي
 پر مان سوچيان ٿو
 ڳوٺ ۾ رهندڙ منهنجي ماءُ کي
 ڇا انهي سڄي ڳالهه جي
 خبر آهي
 ڇا هن کي خبر آهي ته
 مان ڪائنات جو آخري جز
 ۽ ان جز جو ڪُل
 ٿي ويو آهيان؟

بي وسي

تون وسرين نه ٿي
مان ڇا ڪيان؟
جڏهن تون شام ٿيندي ٿي
منهنجي من ۾
زلزلي جيان ٿي ڏڏين
۽ الله هو جو ورد
مون کان وساري ٿي ڇڏين

نه دوست مون کان ڪو
 ڏٺو ٿو ٿئي.
 ۽ نه ئي ڪل جمال سان ڪا عورت
 مون کي ٿي وئي
 نه ٻارڙن جا ٽهڪ
 اڳ جيان
 مون کي ٿا موهين
 نه ڪو عطر
 مون کي معطر ٿو ڪري
 شام ٿيندي ئي
 لڳندو آهي اجهو ٿو ڪل ڪائنات جو
 ساهه سوگهو ٿئي
 نيٺ مون کي پنهنجا سڪرات ۾ ٿا لڳن
 نااميديءَ جي بيوس ماءُ
 ٿي به بخشي ٿي ڇڏي
 روز شام جو منهنجو موت ٿو ٿئي
 مان ڇا ڪيان؟
 اجايو ٿي مون کي چوين
 تنهنجو چيو
 نه ٿو ميان-
 تون نه ٿي وسرين ته
 مان ڇا ڪيان؟

درد جو آخري فرمان

درد جو آخري فرمان
مون تي
نازل ٿي چڪو آهي
۽ جيڪڏهن درد واسين کي
ان ڳالهه تي اعتراض آهي ته
اُن اعتراض کي
پٿرن ۾ تبديل ڪن
۽ سنگسار ڪرڻ لاءِ
جڳهه مقرر ڪن
مون کي پنهنجي قبر لاءِ به
ڳڻتيءَ جي ڪا ضرورت ناهي
منهنجي محبوبا
پنهنجي نيشن ۾ مون کي
دفنائڻ لاءِ تيار آهي

مان اڃان زنده آهيان

تون جڏهن سائڪل هلائڻ
سڪي وٺنديين
اوستائين مان
آسمان ڏي نه نهارڻ جي
فيصلي ۾ ترميم ڪري
توکان هڪ خواب ۽ هڪ چمي
گهرڻ بنان
سچيڏني جي مستي ۽ جهڙي
هڪ نظم لکي
ڌرتيءَ جي منڊي پاڻي
توڪي ٻڌائيندس ته مان
اڃان زنده آهيان.

اينر هوسٽس

گهڻن ڳالهين جيان
مون کي ان ڳالهه جي به خبر نه هئي
ته ڪا اينر هوسٽس
سڄي مرڪ به مرڪي سگهي ٿي
مون کي ان ڳالهه جي به خبر نه هئي
ته ڪا اينر هوسٽس
ان ڳالهه جي به ڄاڻ رکي ٿي ته
هن وٽ هڪ جسم
۽ خوبصورت چپ به آهن
گهڻن ڳالهين جيان
مون کي ان ڳالهه جي به خبر نه هئي
ته ڪا اينر هوسٽس
پيار به ڪري سگهي ٿي
۽ اهو ڄاڻندي به ته ڪو موٽڻو ئي ناهي
پوءِ به هوءَ
اوسيٽري ۾ رهي سگهي ٿي.

۱۲ مارچ ۱۹۶۶ع - لاھور

مذاق

تون خدا جي حڪم جي
پيروي نه ٿي ڪري سگهين
توڪي خوف
هڪ اجايو خوف
ايترو ڊيڄاري ڇڏيو آهي
جنهن کان ڪٿڻ به تون
وساري ويٺي آهين
ان کان وڌيڪ
قدرت توسان
ڪهڙي مذاق ڪري
سگهي ٿي؟

جره

هو مون تي جرح جا
اُهي ئي حربا آزمائي پيو
جن کي مون چيچن ۾
منڊي طور پائي
چيچ ٽڪائي
لاهي ڦٽي ڪري ڇڏيا آهن.

۶ مارچ ۱۹۹۶ع - لاھور

تو روکيو

تو روکيو ته
اسان نه توڏي
خط لکيو
نه فون ڪئي
نه ئي ڪو سنيهو
موڪليو
تو روکيو ته
اسان نه ڌرتي ڏي
نه آسمان ڏي نهاريو
نه ئي ان وچ جو
ڪو منظر
اکين تي رکيو
تو روکيو ته
اسان نه زنده
نه ئي مُردن ۾ رهياسين
نه ئي ان وچ ۾
پاڻ کي لتڪائي رکيو سين
تو روکيو
ته اسان گمنام ٿي وياسين.

ٿورو لکيو گھڻو سمجهندا

مان نه هيڪڙائي جي
بڪواس ۾
پوڻ لاءِ تيار آهيان
۽ نه ئي منهنجو پيائي سان
ڪو واسطو آهي.
مان صرف مان آهيان
۽ جنهن کي اها ڳالهه
سمجهه ۾ اچي ته ٺيڪ آهي

توهين به ڀلي ڳوليو

ڳوليو ڳوليو خدا کي
۽ جڏهن ٿڪجي پئو ته
مون کي ٻڌائجو
مان خدا تعاليٰ کي ٻڌائيندس
تنهنجي ڳولا ۾،
منهنجا دوست ٿڪجي پيا آهن
هاڻ هنن کي ڀلي پوءِ
۽ مون کي يقين آ
خدا تعاليٰ منهنجو چيو
نه موٽائيندو.

هن نظم کي ڪو نظم سمجهي

تون خلا آهين
تون خلا آهين
تنهنجي اُن دعويٰ تي
مان ٽهڪ ڏيڻ ٿو چاهيان
پر تنهنجو اُپمانُ مون لاءِ
ڪيئن ممڪن آهي؟
منهنجي وڇڙيل محبوبا
جيڪا مولا مُشڪل ڪشا جي
گهر واريءَ جي هر نام آهي
منهنجي چيچ ۾
ڇوڙي جي درد جي
منڊي پارائي
خدا کي ڀارت ڪري وئي آهي

منهنجو خيال رکڻ لاءِ
 باقي دنيا کي وسارڻ لازم آهي
 مان شيروفرينڪ آهيان
 ۽ ان ڳالهه جو
 هن نظر سان ڪو خاص واسطو
 مون کي نظر ڪونه پيو اچي.
 پوءِ به توکي ان ڳالهه جو
 اختيار نه ٿو ڏيئي سگهجي ته
 تون منهنجي وجود جو انڪار ڪرين
 انگريزن جي وهڻ مطابق
 تنهنجي ڄمڻ جي تاريخ جو انگ
 نياڳو آهي
 پر ڪا ڳالهه ڪانهي
 تو جنهن ديس ۾
 جنم ورتو آهي
 ان ديس ۾ ڪوسياڳو
 آهي ئي ڪونه
 توکي مون سان پيار ڪرڻو پوندو
 ۽ جي نه
 ته ”مريض“ لفظ کان سواءِ
 تون جيڪو لفظ استعمال
 ڪرڻ چاهين
 ڪري سگهين ٿي.

تون پریشان نه ٿيندي ڪر

مان ويرانين جي اڻ ڪت
سفر ۾ آهيان
جيڪو منهنجي وجود ۾
ڄمڻ مهل
پيوند ڪيو ويو هو
تون مون لاءِ
پریشان نه ٿيندي ڪر
مان پرواهه جي ڏوهه ۾
ڪڏهن به نه پڪڙيو ويو آهيان

لا پرواهي منهنجي ساهه جي
روز جي عمل ۾
موجود رهي ٿي
جيڪا ڪڏهن ڪڏهن
مون کي بيزار ڪرڻ جي
ڪوشش ڪندي آهي ته
مان ڪنهن نه ڪنهن
خوبصورت عورت جي
چاٽين ۾ پناهه وٺندو آهيان
۽ ان هنر جو مان
ماهر آهيان)
تون مون لاءِ
پريشان نه ٿيندي ڪر
منهنجي موت جو وارو به
ڪائنات ۾
موجود عورتن جي
موت کان پوءِ آهي

۱۵ اپريل ۱۹۶۶ع - اسلام آباد

سڪون

منهنجي من ۾
ڪيڏو سڪون آهي
ڪائنات منهنجي من جي
سڪون جي نديءَ جي
وهڪ جي آواز تي پنهنجو رقص
وساري ٿي ويهي

۲۹ اپريل ۱۹۶۶ع

عورت هئڻ ڪافي آهي

تون پنهنجي
هڪڙائپ جو ڪهڙو
ازالو
ڪري سگهين ٿي؟
۽ ڇا اُن لاءِ
تنهنجو عورت هئڻ
ڪافي ناهي؟

هن ٻار

شاعرن
شاعري ڇڏي ڏني آهي
عورتن پيار-
۽ مون اعتبار ڪرڻ
هن ٻار
جهنگ سان
ويرانيءَ جي رقص جي
راند ۾
ممڪن آهي
مان هارائي ويهان

۱ مئي ۱۹۶۷ع

مشڪل ۾ نه پئو

مشڪل ۾ نه پئو
گهڻو يقين نه ڏيار
ڪنهن به ڳالهه تي
يا لفظ تي
گهڻو زور نه ڏي
ڪا ڳالهه ڪنهن کي به
آسانيءَ سان
سمجهه ۾ نه ٿي اچي
ته بيشڪ نه اچي
تون پریشان نه ٿي
آسمان کي ڪو خطرو ڪونهي
۽ ڌرتي به ڪانه ڌڻدي

۱ مئي ۱۹۸۸

ويلنٽائن ڊي

ڇا لکيو وڃي
۽ ڇا رهايو وڃي؟
لکڻ لاءِ به ڪوڙ ڳالهيون
۽ رهائڻ لاءِ به ڪوڙ ڳالهيون
(چڱو اکر پوري ٿا ڪيون)
اڪر مقدر آهي
پوري قسمت

اکر آيو ۾ مقرر جون ڳالهيون
 لکيون وينديون
 ۽ پوري آئي ۾ قسمت ٿي
 طبع آزمائي ڪجي
 دوست تون گهڻو اڀرو ۾ ٿي
 اسان سڀ حساب ڪتاب
 سمجهون ٿا
 گهڻي جان رکون ٿا
 شام کان پوءِ رات ٿي
 ٿيڻي آهي
 صبح جي اذان جي ڪا گهڻي ڪانهي
 زماني جي گهڻن معاملن جيان
 اعتماد به نيلاميءَ جي واڪ تي آهي
 آدم بيزاري منهنجي فطرت جو
 حصو آهي ۽ ان ڳالهه تي
 دلچسپي ڪر ته
 ڪو زلزلو ڪونه ايندو
 (هان اهڙيون ڳالهيون
 ٿڪائي ٿيون وجهن)
 نئون موضوع بهرحال به
 چوڪري ٿي ڪانه ٿي سگهي
 ويلنٽائين ڊي جو تحفو
 مان پنهنجي بي عرتي لاءِ
 تو وٽ ڪشي آيو هيس

نظر جي حد

نظر جي حد
مقرر جي ٿي ۽ وڃي
ر ڇا
اها حد مقرر سمجهي ويندي؟
منهنجي راه کي
گهڻو وزن ڪونهي
۽ مون وٽ رڳي
وجداني ثبوت آهي
جيڪو ڪوئي سڪي جي ۽
برابر ڪانهي.

۱۵ فيبروري ۹۷ع ڄام شيد

مان ٿڪجي پيو آهيان

مان ٿڪجي
پيو آهيان
ٿڪجڻ کان سواءِ
مون وٽ ڪا وات به ڪانهي
ٿڪيو ئي رهڻ
۽ زندگيءَ کي مسلسل گهٽ
زندہ رهڻ جو لازم حصو آهي.
۽ پيو اهو به ته
اسان نپاڻڻ وارن مان آهيون
اسان کان نپاءُ ۾
ڪير ٿو گوءِ ڪٿي؟

۱۵ فيبروري ۱۹۷۷ع ڄام شورو

110

نقطو

دريا جي ڪناري
ملا مٽي صوفي
ڇا پيو سوچي؟
ڪهڙي ڏور پيو پائي؟
دريا ڏيرج جي ماءُ آهي
عورت وقت جي ڪُن ۾
رقص ڪندي
گم ٿي وئي آهي
هوا تي اڏامندڙ پکي
پنهنجي شڪار جي
تاڙ ۾ آهي
توڪي صوفي
هميشه هڪ نقطي
منجهايو آهي
تنهنجي ديس ۾
بي وسي گهڻي آهي
۽ مان ضرورت کان وڌيڪ
بي پرواهه آهيان.

اسان کي معاف ڪيو

ڏور ٿي ويا آهن
شهر وفا
تخيل ۽ نيڪ ڳالهيون
مون کي صبر ۾ رهن
ڏنو وڃي
جنهن ۾ سماج جوئي
پلو آهي
درد جي مڃتا-
جي ڪجهه لفظن ۾ ٿي
سگهي ها
ته مان لهرون ڳڻڻ جي
ذميداري
سمند تي ڪڏهن به
نه رکان هان
پيار ۾ ماڻا آهن
۽ هن عمر ۾
ڪهڙا ۽ ڪيئن
ڪنهن جا ماڻا ڪئون؟
دل صفا
نه ٿي چوي
لجي ٿي ٿئي.

شعڪست

وقت جي رات ۾
شام هارائي وئي تہ
مون بيان ڏيڻ
پنهنجي ذات جي ظلي لاءِ
شهر جي سڀ کان
وڌيڪَ خوبصورت

چوراهي جي چونڊ ڪئي
 ان ڳالهه تي
 ڪنهن کي به اعتراض ٿي سگهي ٿو
 پر مان ”چونڊ“ جي مجبوريءَ کان
 هٿ ڪڍڻ لاءِ به
 تيار ناهيان
 منهنجي زندگيءَ جا فيصلا
 قسمت جي حوالي
 رهيا آهن
 ۽ مان قسمت جي هٿان
 شڪست کائي
 چڪو آهيان
 ۽ ان ڳالهه جي خلاف
 ڪو ڳالهائڻ ٿو چاهي ته
 ان کي ائين ڪرڻ جي اجازت ڪانهي
 مان پنهنجي ذاتي معاملن ۾
 مداخلت پسند نه ڪندو آهيان

۱۶ فيبروري ۱۹۷۷ع ڄامشورو

ڪل ذات جو ورثو

ڏک شهر ٿي ويو آهي
جنهن کان
اسان کي شڪايتون
هوندي به
ڄڻ ڪونه آهن.
اسان جيترا ڏينهن به
زندهه آهيون
مستيءَ ۾ رهڻ
ٿا چاهيون
جيڪو اسان جي ڪل ذات جو
ورثو آهي.

۱۵ فيبروري ۱۹۷۷ع ڄام شورو

هلو هلو

”هلو هلو“

جتي رڳي توهان پاڻ ۾ هجو

”هلو هلو“

جتي رڳي توهان پاڻ کي

ٻيهر ڏسو

۽ هڪ ٻئي کي

بچا ڏيو.

۲۸ فيبروري ۱۹۷۷ع - موزان

116

لا محال

لا محال
لا حاصل جي
حاصل ٿي پوي نه
ان ڏينهن
تاريخ الين ۽
موسم سياري جي هوندي
ان ڏينهن تون
وارن کي ڦٽي ڏيني
رهي هوندين
ڪنهن جي فون جو
انتظار ڪري رهي هوندين
ان ڏينهن توکي
ڌرتيءَ تي موجود
سڀني دريائن جا نالا به
ياد اچي ويندا
۽ تون تصوف کي سمجهڻ جي
منزل کي ماڻي ويندين
ان ڏينهن توکان اهو پڇڻ
ڏاڍو ڏکيو هوندو-
”پهرين چمي تو
زندگيءَ ۾
ڪنهن کي ڏني هئي؟“

دريا جي خودڪشي

جهنگل جي اداسي جو افواه

۽ عورت

خدا تعاليٰ جي

پروف جي غلطي آهي

مون کي اڄ

هڪ نظم لکڻو آهي

جنهن ۾ مون کي

سمند تي ختم ٿيندڙ دريا جي

خودڪشيءَ جي راز کان

پردو کڻڻو آهي.

جيتوڻيڪ مان اڄ

مختلف خيالن جي

سٺي ڪمپوزيشن به

نه ڪري رهيو آهيان.

پر مجبوري آهي.

۳ مارچ ۱۹۷۷ ع سکر

عورت ۽ نظم

نظم کان عورت جي
رسي وڃڻ کان پوءِ
عورت جي حق ۾
ڪجهه اظهار ڪرڻ
نظم جي مجبوري آهي.
جيڪا دراصل هڪ ڪهاڻي آهي
۽ ڪهاڻي
نظم توڙي عورت کان
مختلف ٿئي ٿي
۽ ان ڳالهه تي ڪو اختلاف ئي
ڪونهي ته
ڪهاڻي هڪ اهڙو گمنام
پيٽ آهي
جتي هر لوڪ گيت جا
پهريان ٻول
هڪ قتل سان
هڪ قبر تي
ختم ٿين ٿا.
جنهن جي اڃان ڪا وصف
ايجاد ڪانه ٿي آهي.

هڪ تهڪ

منهنجو هڪ دوست
هڪ اهڙي چوڪري سان
عشق ۾ آهي
جيڪا ناجائز تعلق کي
پنهنجي هڪ مضمون ۾
غلط قرار ڏيئي چڪي آهي
جيڪا سٺي ڳالهه ناهي
پر ان کان سواءِ
هو ڪري به ڇا؟
درٻار هن جو دوست ڪونهي
نرم وارن واري چوڪري
غصِي مان هن لاءِ
چيگم ڪانه چٻائي پئي.
۽ هڪ وفاقي وزير جي
سهڻي سيڪريٽري
هن جي سريت ڪانهي
ملڪ ۾
امن امان ۽ بيروزگاري جو
مسئلو به چون ٿا
چڱو خاصو آهي.

اخبار وارا

منهنجا سڀ دوست

هن گهڙيءَ

پنهنجي پنهنجي ڪرت ۾

هوندا-

رات جا اٺ وڳي چڪا آهن

۽ تاريخ ۲۸ فيبروري آهي

(پڪ رڳي خدا کي آهي)

مان نظم جي

رسن تي هڪ نظم

لکڻ جي ارادي سان

پنهنجي ڪمري ۾ تنها

ويٺو آهيان
 رٺل نظر کي پرچائن لاءِ
 مناسب لفظ به موجود ڪونه آهن
 (شايد ان کي الٽي به چئي سگهجي ٿو)
 سمند جي چٽي ڪٽي کي
 ٺوپاري مارڻ واري خبر
 اخبارن ۾ ڇپي آهي
 پر هڪ دل ۽ سڪل دريا جي مايوسيءَ جي
 خبر ڇو نه ٿي
 ڇاپي وڃي؟
 سفاڪي شايد گهڻو طرفدار
 ٿي پئي آهي
 مان ان ڳالهه کان
 ڪيئن انڪار ڪيان ته
 تون منهنجي
 محبوبا نه هئين؟
 مان توکي
 محاورتن به
 خواب چوڻ لاءِ تيار ناهيان.
 ۽ توکي
 اطلاع ٿو ڏيان ته
 اخبارن وارا
 فطرتن پيمان آهن.

۲۸ فيبروري ۱۹۷۷ع موڙان

بدصورت ۽ بي ترتيب

بدصورت ۽ بي ترتيب
ڪنهن نظر جو عنوان
يا ڪنهن چوڪريءَ جي ڇاتي به
ٿي سگهي ٿي
ڪنهن پوڙهي ماڻهوءَ جي
مثل اک جي تصوير
۽ ڪنهن قبر جي اڌوري ڪهاڻي به
ٿي سگهي ٿي
ڪا شام به ٿي سگهي ٿي
تون يا مان به ٿي سگهون ٿا
ان ۾ ڪهڙو ڪمال آهي؟
موجوده زماني ۾
ماپ طور جي جدول گهڻي پراڻي آهي
۽ پاڻ لاءِ
ڦوڏنا به هميشه ڦريل هوندا
۽ وٽ به هميشه
کوٽا رهندا.

۲۸ فيبروري ۱۹۷۷ع موڙات

ماڻ

توڪي ماڻ ڇو لڳي آهي؟
اوچتي جي عشق جي چرڪ جهڙو
ڇو ٿي ويو آهي؟
تنهنجي هٿن مان
ڪهڙي ويل چاندوڪي ڇڏائي وئي آهي؟
حيرت جي اک
ڪهڙي ڏنگي يار جي گليل سان
زخمي ٿي آهي؟
آريءَ پار ايڏي لئه ڇو اچي ويا آهن؟
صبح اڀرڻ جي انڪار جي خبر
جهنگ جي باهه کي ڪيئن پئي آهي؟
اڌمي جهڙي تنهنجي اڌ حياتي
ڇالاءِ هڏڪي ٿي پئي آهي؟
توتي وقت تهڪ ڏيئي پيو؟
ڪا نٿول ڪري پيو؟
ڪُڇ، ڪجهه ته ڪُڇ
ايڏي ماڻ ڇو ٿي وئي آهي؟

۱ مارچ ۱۹۷۷ع موڙاڻ

پرين جي ياد

هر موسم جي
جدا شاعري ٿئي ٿي
جدا لفظ
۽ لهجا ٿين ٿا
هوا کي
پنهنجو روپ آهي
۽ اُن جي پوکي
هميشه پنهنجي لاپ ۾
پرين جي ياد سان گڏ
گهلي ٿي.
شهر ۽ ڳوٺ ۾ به
سيڪجه
موسم جي
مرهون منت آهي
ڪائنات جي
تصوير جو
هر رنگ
هڪ نئين موسم آهي.
پر پرين جي ياد
جامد آهي.

الوداعي ئى مسافر

مان الودى ئى سفر جو
مسافر

مون كان چا تا پچو ته
كهڙي ديس ويڻو آهي؟
۽ چا كرڻو آهي؟
الوداعي ئى مسافر جو
كو ديس كونهي
ايتري ڳالهه
توهان كي چو
سمجه ۾ نه ٿي اچي؟

۲۸ فيبروري ۹۷ع موڙان

ڏک ٿيندو

ائين جيئن مونکي
ڳوٺ جو
ڪو فرد
ڪنهن به سبب بنان
ياد ناهي
ڇا ائين ڳوٺ وارن کي
مان به وسري ويو آهيان؟
جي ائين آهي ته
ڏاڍو ڏک ٿيندو.

۱ مارچ ۱۹۷۷ع موڙاٽ

ڏونگر ڏورن

تون مسافر
ساهيءَ جي بهاني
گهڻو ويهي
ويو آهين
اٿي ڏونگر ڏور
اجايا توڙي سجايا
پنهنجا توڙي پرايا.

۱ مارچ ۱۹۷۷ع مڙان

ڳوٺ جي شام

ڳوٺ ۾ شام لهي رهي آهي
مان پنهنجي پيٽ جي پراڻي گهر جي
اڳر ۾ ڪرسيءَ تي ويٺو آهيان
۽ لهندڙ شام جي افق جي لالڻ کي
ڏسان پيو

منهنجو بلڪل سامهون
هڪ گهر آهي
جيڪا دراصل شام جي ڳاڙهي گولي کي
لڪايون بيٺو آهي.

هن گهر جي مون کي
ڪا سڃاڻپ ڪانهي
هي گهر منهنجي غير موجود عرصي ۾
جوڙايو ويو آهي.
منهنجي دل يا خواب جو
هن گهر سان ڪو تعلق ناهي
ان ڪري شايد
مان چپ چاپ ويٺو
پير پيو لوڏيان
۽ هڪ سگريٽ ڊڪائي
سوچيان پيو:
”عمر کي ڪا بقا ڪانهي“
”هر شي هڪ خاص عرصي تائين آهي“
”ڳوٺ بدلي ويو آهي.“
”مان پوڙهو ٿي ويو آهيان.“
”وڇوڙو ايڏاڻ آهي“
۽ اهو طئه ناهي
ته وڇوڙو روح آهي يا مادو؟
مان هن لمحي
مڪمل طور ۽ بلڪل آزاد آهيان.

۱ مارچ ۱۹۷۷ع موڙاڻ

صفا ڦوڪ بيوقوف

منهنجا ڪجهه واقفڪار

صفا ڦوڪ بيوقوف آهن

اصل فارغ آهن

عشق کان سواءِ

پيو ڪم ڪونه اٿن

نام نهاد

۽ عشق به انقلاب سان

خدايا

لجي به نه ٿا ٿين

۱ مارچ ۱۹۷۷ع موڙان

نئين صنف

مان ناچ جي
نئين صنف ايجاد
ڪيان ٿو
(۽ تنهنجي اها ڪهاڻي
ٻڌڻ جي مود ۾ ناهيان ته
هڪ مسافر
تنهنجي سفر ۾
موجود ٿي ناهي
پوءِ به ڪهاڻيءَ ۾ لاڳيتو موجود آهي)
ناچ جي هي
نئين صنف جيڪا به
چوڪري سڪندي
خواب جيان پنهنجو پاڻ ۾
اڻجي ويندي.
۽ پاڻ کي هميشه لاءِ
حاصل ٿي پوندي.

۱ مارچ ۱۹۷۷ع موڙان

وڏي عورت

توڪي صدائين
وڏي عورت ٿيڻ جي
خواهش رهي -
جيئن ٽيليويزن
ڊرامن ۾ بيگمات اچن ٿيون
(انهن مان ڪا به هڪ)
توڪي سائره
به هڪ مثال سمجهي ٿو
۽ عاصم جهانگير ته
واقعيءَ ۾ تولاءِ
وڏي عورت آهي
توتي،
(مان سوچيان ٿو)
افسوس ته ڪجي
پر ڪيترو ڪجي؟
مقدار جي خبر
نه پئجي رهي آهي

تاريخ جي غلطي

مان هڪ عام ماڻهو آهيان
مان غلطيءَ سان
يا هاسيڪار
تاريخ کي بدلائيندڙ غلطيءَ جي
نشاني تي
بيهاريو ويو آهيان
مون کي ماريو ويندو
پر ان کان اڳ
مان تنهنجا گل چمڻ جي
خواهش کي
په ڳانيون پرائڻ جي
تمنا رکان ٿو
ڪنهن صحرا ۾
چوڏهين چاندوڪيءَ رات جو
نچڻ به چاهيان ٿو
هڪ ڪوڪ ڪرڻ لاءِ به
دل ۾ خيال آهي
جيڪا آزاد فضا ۾
بڻجيءَ جيان لڳي
۽ آزاد فضا جي سيني مان
رت ٿيڻو ٿيڻو ٿي ٿمي
مان عام ماڻهو
اجايو نه ٿو مرن گهران

۲ مارچ ۱۹۷۷ع ميڙان

ان ڏنل گروپ جو مطالبو

اسان مان هر ڪو هارائي ويو آهي
پر آڻ نه ٿا مڃون
۽ آڻ مڃڻ جي ارادي کان ئي
انڪاري آهيون
۽ ان کي اسان ”انا“ ٿا ڪوٺيون
ڪهڙن پڪشون تي اهو
الزام آهي ته انهن انا کي
مارائي ڇڏيو آهي؟
انهن جي خلاف عدالت لڳائي وڃي
۽ گلوبو لائيزيشن جي نئين تقاضائن
مطابق اسان کي
ان جي مڪمل ڄاڻ به ڏني وڃي
اسين قطعي غير سياسي آهيون
۽ اسان جي
مطالبن تي غور نه ڪرڻ جي بدلي ۾
اسان خدا تعاليٰ وٽ دانهين به
ٿي سگهيون ٿا ته اسان کي
انصاف ڏياريو وڃي.

۱۲ مارچ ۱۹۷۷ع سکرند

مس ”عنبرين“ لاءِ

سمجھه ڪٿي
تون چوڪري ناهين
۽ مردن سان
گڏ هلي سگهين ٿي
۽ ايئن هڪ ڏينهن
پاڻ کي هلڻ به ڏي
ڪنهن به طرف ۽
ڇا ٿيندو؟
تجربو بهرحال به
نئون هوندو.

خدا جي حضور ۾

جڏهن پڇاڻو ٿيندو
عرض ڪرڻ جو حق
يقينن اسان کي به هوندو
اسان عرض ڪندا سين
”يا رب اسان جو
پيدا ٿيڻ ڇا ضروري هيو؟
اسان کي

اسان جي مرضيءَ بنان
 پيدا ڪرڻ جو اختيار
 توهان کي هيو
 پر اسان جو ڏوهه
 ڪهڙو هيو؟
 ان گهڙيءَ ته اسان
 معصوم به هئاسين
 ۽ رحم جي قابل يقينن هئاسين
 پوءِ به اسان کي پيدا ڪيو ويو
 ته هاڻ اسان کان
 پڇاڻو ڇا جو؟
 ۽ ان ثابتيءَ لاءِ اسان ڇو
 پيش ڪيا وڃون ته
 اسان نيڪ هئاسين يا بد؟
 يا رب اسان توهان جي اختيار جو
 سزا پوڳي چڪا آهيون
 اسان کي ان جو اجورو ڏيو.

۴ مارچ ۱۹۷۷ع سکر ۾

ارب پتيء جي سهڻي ڌيءَ

اربپتيءَ پيءُ جي

سهڻي ڌيءُ جي

سونهن ۾

پيءُ جي پئسن به وڏي

چمڪ آندي آهي.

هن جي هوڏ ۽ لوڏ تي

استاڪ ايڪسچينج ۾

واڏي گهاٽي ٿئي ٿي

وڏي پوليس ايسٽر جو پٽ
 مڪان کان لورو ٻوڙو خسرو آهي
 پر بي خبر ناهي
 اندروني معاملن جي سيڪريٽريءَ جو پٽ
 اهو جهڙو آهي
 ۽ پنهنجي ماءُ کي ڪوٺو ٿو وٺي
 شهر ۾ اڃ
 مجموعي طور
 موضع جو رجحان اڀري آهي
 ۽ نيلا ميءَ ۾
 وڏي وزير جي پٽ جو واک
 ٻين سڀني کان
 وڏو هوندو.

۵ مارچ ۱۹۷۷ع سڌريه

نظم

نظم اسان جي بدن تي
تڌڙا پٽي ڪيرائي
اڃ اسان
ڏاڍا رحمدل ٿي
پيا آهيون
اڃ اسان تي
نزاڪت نزول ٿي آهي

پيار ٿي وڃڻ
جهڙي ڪيليت آهي
چرئي لپڻ جو گمان آهي
بي سبب جهڙي خاموشي
اوچتي ۽ الاءِ ڪٿان
اسان تي
چائنجي وئي آهي.
اڄ اسان کي
روح سوڌو
آسمان تي اڏايو وڃي
يا وڌي
ٽڪرا ٽڪرا ڪيو وڃي
اڄ اسان سهڻي چوڪريءَ جي
چپن تي
ڪنهن عاشق جيان
مست آهيون

۵ مارچ ۹۷ سکر ۾

ڪوه طور

اچ دوست
تون اچ ته توکي به
ڪوه طور جو سير
ڪرايان
اچ تون به اندو ٿي
۽ پوءِ
به ته ٻارنهن ٿيون

۳ مارچ ۱۹۷۷ع ڪراچي

حصا

زندگيءَ جا حصا آهن
ڪجهه حصا
غير ضروري ۽ غير معروف آهن
۽ ڪجهه حصا
سڪون جي کير جي ندين ۾
ونجهه سان
پيار جون
پيڙيون پيون هلن
۽ ڪجهه حصن جي باري ۾
اڃان خبر نه پئي آهي ته
انهن حصن جو
احساس ڇا آهي
يا ڇا ٿي سگهي ٿو؟
ڪٿي اسان لاءِ موجود آهن
يا ان واقف ماڻهوءَ جيان
مري ويا آهن.

۲ مارچ ۱۹۷۷ع مولاڻ

شهر وڪرو ڪيو ويو آهي

باطني خواب جي شام جهڙي
اک جي خمار تي
شهر کي
وڪرو ڪيو ويو آهي.
هاڻ جڏهن شهر کي
تنهنجي اصلي جاءِ کان
نوان خريدار

هتان ابتدا ٿي
 بھڻ آھي
 شھر کي روئڻ کان بہ
 منع ڪيو وڃي
 اھو انڪشاف اڄ تائين
 ڪوبہ صحافي
 نہ ڪري سگھيو آھي تہ
 ھن جي قسمت بہ
 خبر ڳولڻ ني چو لکيو ويو آھي؟
 درد منھنجو ھميشہ
 سٺو موضع رھيو آھي
 پر ھاڻ درد ئي ڳالھائڻ لاءِ
 مون وٽ لفظ نہ رھيا آھن
 مان شايد درد جي ايذاءُ بہ
 مرڻ وارو آھيان

۱ مارچ ۹۷ سکر

دریا جي ڪناري

دریا جي ڪناري
مون کي
ساڻ نه وڻي
وڃڻ وارو
تنهنجو فيصلو
مناسب نه هيو
مان اُن ڏينهن
سڄو ڏينهن
بور رهيس
۽ چڙيل به
۽ شام جو
تو مون کي
پرچايو به ڪونه.

۱۶ فيبروري ۱۹۷۷ع سکرند

ڏسڻ جي ڪا حد مقرر ڪانهي

وقت اسان جي چوڙائي تي
لنڊيءَ بلا جيان ويٺو آهي
مان ڪنهن به قاتل جي ڳولا ۾ ناھيان
اميد جي موت تي
مون کي لڳي ٿو
فطرت کي به گھڻو افسوس ٿيو آهي.

آسمان جي چيچ ۾ سمنڊ جي منڊيءَ جي مله
 منهنجي شاعري آهي
 جنهن جي موضوع تون آهين.
 ”شيخ اياز“ خدا کان ڪجهه سٺيون
 دعائون به گهربون آهن پر مان
 نئين دعا گهرڻ ٿو چاهيان
 جنهن لاءِ مون کي پڪ ناهي ته
 لفظ پنهنجو توازن برقرار رکي سگهندا
 (نتيجي ۾ بدصورت ۽ بي ترتيب
 نظم به جڙي سگهن ٿا-
 جيڪي وڃايل سڪون جي لاءِ
 ڪابه مدد ڪري نه سگهندا
 مان هن جنم ۾ تنهنجي
 عبادت ڪونه ڪندس
 البتہ مون سان عشق ڪرڻ جي
 خواهش رکندڙ ڇوڪريءَ لاءِ
 گذارش آهي ته منهنجا نظم نه پڙهي.

۲ مارچ ۱۹۷۷ع موڙاڻ

برقي توانائي

صبح ڀٽائي ننڊ مان پاڻ نه اٿيو
نمر فقير
هن کي ننڊ مان جاڳايو ته
ڀٽائي چيو:
”اوس مرڻ وارن جو
موت ڪيئن ملتوي ڪرايو وڃي؟
وبهين صدي
ختم ٿيڻ واري آهي
۽ جيڪا به چوڪري
ٻارن کي
برقي توانائي جي باري ۾
ڪجهه ٻڌائڻ ٿي چاهي
ان کي ائين ڪرڻ کان
منع ڪيو وڃي
۽ ٿوهر گهر گهر پوکيا وڃن،“
نمر فقير کي
اها ڳالهه سمجهه ۾ نه آئي
مون کي پڪ آهي.

۽ ان جي سزا خود پوکي
اهڙي خواهش جو
اظهار ڪيان ٿو
جنهن ۾ سمنڊ جي لهرن کي
ناچو ٿيڻو پوندو
(تون پنهنجي ياد کي
اڄ منهنجي گود ۾
رهڻ ڏي
مان تنهنجي ننڍي پيڻ کان
گهڻو رحم دل آهيان.)

۱۵ فيبروري ۱۹۷۷ع ڄام شورو

زمانو ڇا ٿو چوي

ويائجي وڃڻ لاءِ
رڳي دل هئي
سا ويائجي وئي آهي
هان اسان
”چوڻين“ ۽ ”پهاڪن“ تي
غور ڪنداسين
اسان جي گهرج مطابق
اسان جي معاوضي جو
بندوبست ڪيو وڃي
اسان کي گهربل مقدار ۾
صلاح مشورو ڏنو وڃي
۽ جي ممڪن هجي ته
اسان کان وڇڙي وڃڻ وارن کي
معيار به ڏني وڃي
۽ انهن کي چيو وڃي:
”وڇڙڻ لاءِ
زمانو ۾ پيا
ڪٿا ٻلا ٿورا هئا؟“

۲۶ فيبروري ۹۷ع ڄام شورو

مختصر زندگي

منهنجي مختصر زندگي
گهڻي مختصر هوندي به
منهنجي گهرج مطابق
مختصر نه رهي سگهي
منهنجي زندگيءَ جي
بيزاريءَ جي

شام ٿي رهي آهي
 هوا ۽ صحرائن جي
 ڌوڙ سان
 جيڪي صدائون اڀرن پيون
 ان مان هڪ صدا
 نيلام ٿي وڃڻ ٿي چاهي.
 اجهو ٿو گهگهه اونداهيءَ جون
 چاتون اڀرن
 اجهو ٿي جهنگ جي ويرانيءَ مان
 منهنجي تنهائيءَ جي
 " ناد اڀري
 جنگ وڌي لڳڻي آهي
 پر توکي ان ڳالهه جو پتو آهي؟
 ته مون لاءِ هار يا جيت
 بي معنيٰ لفظ آهن.

۲۴ فيبروري ۱۹۷۷ع موڙاڻ

گمنام پيٽ

تون ڪنهن
گمنام پيٽ جو
ذڪر گهڻو ڪانه
ٻڌي رهي آهين؟
ائين ڪانه ٿي
محسوس ڪرين ته
گمنام پيٽ
تنهنجي روز جي
زندگيءَ جي ڳالهين جو
حصو ٿي ويو آهي؟
جي ايئن آهي ته
غلط ٿيو
گهڻو غلط ٿيو
پوري يا اڻ پوري نظر سان به
جڏهن ائين ٿيندو آهي
تڏهن هڪ اک
۽ هڪ قبر جي وچ ۾
ڌار پئجي ويندا آهن.

۱۹ فيبروري ۱۹۷۷ع موڙاٽ

لفظن جي ڊيگهه وڪر

تون مان يا ڪي به ”پيءُ“

ان لاءِ خلقيا ويا آهيون ته

خدا جي

عبادت ڪيون

جيڪو ڪو خاص انصاف ڪونهي

هن صديءَ جي

تاريخ ۾ هڪ شخص هٿلر به هيو

ان جي محبوبا
 ايوا برائون به هئي
 گيليءَ خودڪشي ڪئي هئي
 ۽ ان عورت
 جنهن جو نالو ياد ڪونهي
 پر چئي سگهجي ٿو ته
 ذهين هوندي-
 هٿلر جي سيڪريٽري هئي
 هٿلر پنهنجي پيءُ جو
 جائز يا ناجائز اولاد هيو
 ان جو صديءَ تي
 ڪهڙو فرق ٿو پوي؟
 مان نظمن جي ڊيگهه يا ويڪر کان
 صرف ايترو واقف آهيان ته
 ان سان خدا کي
 ماري نه ٿو سگهجي.

۲۰ فيبروري ۱۹۷۷ع موڙاڻ

انسان ۽ فطرت

انسان
پنهنجي ذات
توڙي اجتماع لاءِ
فطرت جي سونهن سان
انتها جي زيادتي
ڪندو آهي.
ان ڪري گذارش
اها آهي ته
انسان اهڙي چٽواڳي
چڏي ڏي
۽ فطرت کي جوابي حملي لاءِ
اڪسائڻ وارن لاءِ
قانون ۾
موت جي سزا جو بل
پاس ڪيو وڃي
۽ مون کي جج
مقرر ڪيو وڃي.

هنگلاج جو مسافر

هنگلاج مان هليل مسافر
ڪٿي پهتو آهي؟
۽ ڇا خبر آهي رهيو آهي؟
محفل ۾ ويٺلن مان
ڪنهن کي ڪا سٺ آهي؟
هنگلاج مان هليل مسافر

ڪهڙي عمر جو آهي؟
 ڪٿان جو آهي اصل؟
 (اڳ ۾ ڪير هيو؟)
 ۽ نياپي جي لاءِ اُن جي
 چوند ڇو ڪئي وئي آهي؟
 ۽ ڇا محفل ۾ ڪنهن کي
 اهو به خيال آهي ته
 مسافر منهنجي جيئري اهو پيغام
 مون تائين پهچائڻ ۾ ڪامياب
 ويندو يا نه؟
 مون کي گهري نند اچي پئي
 ۽ مون کي اها ڄاڻ ڪانهي ته
 اها نند عارضي آهي يا دائمي

۳ مارچ ۱۹۷۷ع سکر ۾

تو زندگيءَ ۾ ڏٺو ئي ڇا آهي

تو زندگيءَ ۾ ڏٺو ئي ڇا آهي؟
ميٺائين رنگ جي
پٿريلِي علائقي ۾ ڄائي آهين
ميٺائين رنگ جي گهر ۾ رهين ٿي
۽ ميٺائين رنگ جا ٻار پڙهائين ٿي
تو کي جديد جدول جي
کا ڄاڻ ڪانهي
۽ مارئي هاسٽل اڳيان
ڪاڇا وڪڻڻ وارو به اگر چاهي ته
تنهنجي خوابن جي
تعبير به ٻڌائي سگهي ٿو
تون منهنجي محبوبا نه هجين ها
ته پاڻ کي ”خلا“ سمجهڻ واري
تنهنجي خيال تي
مان تھڪ به نه ڏيان ها.

۲ مارچ ۱۹۷۷ء - سکر

آدم بيزاري

بيزاري
اڄوڪي دور ۾
پيغمبري قدم اٿو
آدم کي
آدم به مڃو
۽ ان کان
الڳ ٿلڳ به رهو.

۴ مارچ ۱۹۷۷ع سکر ۾

خيرات

درد جي ڪو خيرات به
ڪونه ٿو وٺي
رڳ رڳ ۾
ٿر جهڙو صحرا پوکجي ويو آهي
ڪو انتظار ڪونهي
جنهن کي ڪنهن نظم جي
عنوان طور رڪان
چپ اندر ۾ خنجر جيان
پئي آهي

دريا جي ڪناري ڪي
 هميشه بي صبري آهي.
 منهنجو دوست منير
 گهران آيو آهي
 ۽ ڪمپيوٽر تي ڪو مضمون پيو پڙهي
 هميشه جيان
 اڄوڪو ڏينهن به گذري ويو آهي
 تنهنجي واپسي جو ڏينهن
 ويجهو ايندو پيو وڃي
 پر ڇا سن 2005ع تائين
 توکي لڳي نه ٿو ته
 پاڻ گهڻو پوڙها ٿي وينداسين
 ۽ اهو به ممڪن آهي ته
 اسان ٻنهي مان ڪو
 ڪنهن حادثي يا بيماريءَ ۾
 مري وڃي
 يا وڇوڙي جو اڄوڪو ڏينهن
 آخري ٿي پوي
 ته پوءِ؟

۴ مارچ ۱۹۷۷ع سکر

شدید خواهش

راند ۾
هارائڻ کانسواءِ
مون کي
ڪجهه نه ٿو اچي
ڪٿڻ مون سڪيو ٿي ناهي
ڪوٽ تي
منير شاهه ڪا نئين ڳالهه
ٻڌائي رهيو آهي
پر مان هڪ لفظ به
ڪونه پيو ٻڌان
۽ عين ان وقت مون کي
اچي ڊپ ورايو آهي
ته ڪٿي ڳوٺاڻي چوڪريءَ کي
مون سان
عشق ته نه ٿي ويو آهي؟

گونگي رهڻ کي
 ڪا آسماني معنيٰ ڪانهي
 ۽ هن وقت منهنجي شديد خواهش آهي
 ته ڪنهن فائيو اسٽار هوٽل ۾ ويٺو
 سهڻيون عورتون ڏسان
 ۽ آئيس ڪريم کائيندي
 ڪنهن چاڪليتي چوڪريءَ سان گڏ
 تهڪ ڏيان
 غير سنجيده ڳالهيون ڪيان
 ڪنهن مائيءَ جي اپريل ڇاٽيءَ تي
 ڳالهايان ۽ ڳوٺ کي
 بلڪل وساري ڇڏيان
 ۽ سمجهان ته اتي سڀ خوش آهن

۲ مارچ ۱۹۷۷ع سکر ۾

عورت

”عورت ڇا آهي؟“
دوست پڇي ٿو
ڪائنات سڄي تنهنجي
پاڪ ۾ آهي
۽ چوڏيل جي جهوٽن ۾ آهي
تنهنجي دل
جي هن کي توسان پيار آهي
۽ جي ايئن ناهي ته
ساڳي پاڪر بوٽ پالشي ٻارن تي لکيل
ڪنهن شاعر جو
رحم ڀريو ڪو شعر آهي
جنهن کان بهتر
ماسٽريشن آهي.

وزنائتي

تنهنجي وفا جي ڳالهه
گهڻي وزنائتي ڪانه پئي لڳي
تنهنجي تصوفي معرفت به
ڪمزور پيو لڳي
۽ اهو درست آهي ته هر دريا جي
آخري سرحد سمنڊ آهي
پر پوءِ به توتي عورت هئڻ ناتي
اعتبار ڪرڻ ممڪن ناهي
۽ اها سڌ مون کي آهي ته
هر محبوبا پنهنجي بيوفائي کي
مجبوريءَ جو نان ڏيندي آهي
۽ اها خبر تولا
صرف باعث افسوس ٿي ٿي سگهي ٿي
ته ڪو شاعر
پنهنجي مقرر وقت تي
غروب ٿيندڙ شام کان اڳ
پنهنجو اڌورو نظم
پورو نه ڪري سگهيو.

۱۳ مارچ ۱۹۷۷ع ڄام شورو

سڀ نظم ٿي ٿا پون

مان جڏهن به
اداس ٿيان ٿو
اها خبر توکي به
پوي ٿي
پر ممڪنات جي
آخري چيڙي تي

منهنجي خواهش
پنهنجي وچ ۾ طئه ٿيل
وچوڙي جي
مجبورين کان
هارائي ٿي وڃي
۽ مان شڪست قبول ڪري
پوري آسمان ۽ هڪ آئيني کي
نيئن تي رکان ٿو
۽ اهو عمل
منهنجي انگرين ۾
اهڙو احساس ٿو پري
جو جڏهن مان
سفيد ڪاغذ تي
لکيرون ڪڍان ٿو
سڀ نظم ٿي ٿا پون.

۲ فيبروري ۱۹۷۰ع (ڄامشورو)

زندگي اڌاءُ ڏيندڙ آهي

زندگي گهڻي مشڪل
۽ اڌاءُ ڏيندڙ آهي
پر هفتي
پيڙيءَ جي چڙهي
ايئر هوسٽس جي بدن جو چهاڙ
نيرو آسمان
سانجهي
چوڪريءَ جو نخرو

منهنجي ڪمري ۾ رکيل
مٺه جي بوتل
۽ سارو جهان
ڪونه ٿا وڻن
بيزاري وڌندي
پئي وڃي
۽ ان کي قابو ۾ رکڻ لاءِ
ڏاڍي عذاب مان
گذران پيو
زندگي گهڻي بد صورت آهي
۽ توکي
ضد ڇڏي موٽي اچڻ جو
خيال به ڪونه ٿو اچي

۴ مارچ ۱۹۷۷ع سکر ۾

آدم

آدم هميشه کان
بدبودار
۽ ڪرپ جهڙو رهيو آهي
خدا آدم کي
ساجه
۽ چڱو سوچڻ جي
توفيق ڏني.

۴ مارچ ۱۹۷۲ع سکر

عشق جي معنيٰ

عشق جي معنيٰ

پڇي ٿو پاڳل؟

عشق قلندر

عشق سمنڊ جي لهر جي صبح

عشق ڌرتيءَ جي آخري منزل

ڇوڪريءَ جي ڇاتيءَ جو چلڪو

عشق ٻڌايءَ جي تريل ٻيڙي
 عشق رباب
 عشق ڪنوار جو حجاب
 عشق گناه جو آخري لمحو
 عشق ڪارنهن ۾ ماريل وينگس
 عشق خاموش شهر جي
 قتل ٿيڻ کان اڳ جي صدا
 عشق ڪربلا تي ماتم
 عشق ضد جو فرمان
 عشق وسري ويل اذان
 عشق چوڪريءَ جو اگهاڙو بدن
 عشق شطرنج جي بازي
 (جنهن ۾ اهو طئه ٿيڻو آهي ته
 ناچڻيءَ کي ڪيترو عرصو
 اڃان نچڻو آهي
 ۽ ڪنهن جي دل ۾ خنجر پوکڻو آهي؟)
 عشق قرآن
 عشق رحل
 عشق پٿاڻي
 عشق روحل
 عشق سچل
 عشق الست بربڪرم
 عشق قالو بلا قلب سين

عشق ڀرين جو نانہ
 عشق محبوبا جي پهرين چمي
 عشق وڇوڙو
 عشق خدا
 عشق ازل
 عشق ولم يولد
 عشق انڪار
 عشق ابد
 عشق تراب
 عشق ڪچ ۾ ويٺل ڪال گرل
 عشق پراڻو قتل پتڻ
 عشق اسان جي ذات
 عشق اسان جي مستي
 عشق اسان جو موت
 (۽ افسوس
 تون اسان جي قبر تي اچي
 قل پڙهي
 روئي پوندين)

۶ مارچ ۱۹۷۷ع ڄامشورو

تون مون کي وساري نه ٿي سگهين!

تو کي به پتو آهي
تون مون کي وساري نه ٿي سگهين
تو کي به پتو آهي
مون کان سواءِ تو کي هاڻ ڪائي شير
مڪمل نه لڳندي
خدا جي وجود جي مڃتا
اڃان پوري نه ٿي آهي
تاريخ جي گم ٿيل حوالي جهڙا شعر
اڃان شاعرن کي
لکڻا آهن
اڃان درد جي نبيءَ جي گهرج
هن ڌرتيءَ کي آهي
هیرامنديءَ جي هوٽلن جي بيرن کي
چرس جامر ٿو ملي
اوجاڳيل نيٽن لاءِ خواب عام ٿو ملي
جنهن ۾ هڪ ندي
چناب به آهي

جيڪا سمنڊ تي پهچڻ کان پهرين
اوچتي جي حادثي ۾ مري وئي آهي
توڪي ڏاڍو
اداس ڪري وئي آهي
تون هاڻ سڄي حياتي
منهنجي نانءُ جون منڊيون پائيندين ۽ دعائن ۾
خدا کان مون کي گهرندين
پر ائين ڪڏهن به ڪونه ٿيندو
تون ڪائي دعا ميجرائي نه ٿي سگهين
تون مون کي وساري نه ٿي سگهين.

6 جنوري ۱۹۶۷ع

هڪ بي اعتبار چوڪريءَ لاءِ

مان جنهن قبيلي جو آهيان
ان قبيلي ۾ اڃان واعدِي خلافِيءَ لاءِ
ڪو لفظ

ايجاد نه ٿيو آهي!

نه ئي منهنجي قبيلي جا ماڻهو

ڪڏهن بي اعتبار ٿيا هوندا

جڏهن ڳالهه وفا جي ٿي هوندي!!

افسوس تنهنجي بي اعتباري.....

توڪي خواب ڏاڍو سستو پي مليو!

جنهنجي ساڀيان

اڄ به توتي آشڪار ڪانهي
اڄ به توکي پتو ناهي
اجنبی دیس ۾
جي ڪوئي ٿو مون کي ياد ڏياري
منهنجو ننڍپڻ ۽ ڪجهه ڳالهائون
ته يادون منهنجي من ۾ اڄ به
درد جو هڪ نئون صبح ٿيون اڀارين!
تنهنجي نانءُ جا اکر احترام سان ٿا
اُچارين!

پر تو ڪڏهن ڪونه سمجهيو
درد جي هن ڪهاڻيءَ جو عنوان
درياءُ به ٿي پئي سگهيو؟
منهنجي منزل ۽ تنهنجو
ڪو خواب ٿي پئي سگهيو؟
پر هاڻ دوست ٿا توکين
تھڪ ڏيئي تنهنجي ذڪر بنا
ڦٽ ٿا اڪيڙين!

جن جي سڃاڻپ جون
ڪي نشانيون به نه رهيون!
۽ ڪير تنهنجي دروازي تي اچي
دستڪ ڏي؟

ڪير توکي هن پار کان بيهي سڏي؟
هڪ وار پراڻو ٿي وڃڻ وارو
ڪيئن ٻيهر نئون ٿي پوي؟!

۽ تنهنجي ديس ۾ ته مون لاءِ
 ڪوڙيون افواهون به وڌيون
 پتو ناهي مون کان
 ڪهڙو پاپ ليو آهي؟
 ۽ جي ٿو ڏسان اپ کان بيهي
 ڪيولين جيڏا ماڻهو
 بي ضرر بي ڏوهي!!
 ڪيئن ڄاڻي سگهندا
 ڪو اجنبی ڪو مسافر
 ڪيئن ٿو چنڊ کي ڏسي؟
 ڪيئن ٿو تنهنجي اکين جي
 پنهنجي تخيل ۾ تشريح ڪري؟
 اڪيون جن ۾
 تون ڪو اوسيئڙو نه پوکي سگهئين!
 ۽ زماني جي ٻوليءَ ۾ منهنجي ناڪامي ٿين!
 ۽ مان ناڪام جاني
 پر توکان اڳ مون ڪڏهن
 زندگيءَ ۾
 هارايو نه هوا
 توکي تنهنجي فتح مبارڪ
 پر تنهنجو به ته هم اوست جهڙو چهرو
 انڪار جي ڏهن ۾ گم ٿي ويو
 مون کي به ته پتو پيو
 تو وٽ به سڃاڻپ لاءِ

ڪو آئينو نه هئا

عرصو وچ ۾ وڏو گذري ويو آهي
نه معتبري يا نا معتبري جي ڪا معنيٰ
رهي.

زمانن جو پتو مون کي اڳ به ڏاڍو هيو
بي خبريءَ جي مون کي خبر هئي گهڻي
مندين وانگر

اجنبی شهرن جا رستا رهيا!
رنگ برنگي ڳانيون به مون پاتيون
گهڻيون

ناچ ۾ به حيرت جي ڪا حد مقرر
نه ٿي آهي اڃان.

۽ پنهنجي ئي ذات جي اوٽ مان
زمانن جون لقائون پيو ڏسان!
تو کي ته رڳو اٿن استائين جون
اڪيون وڻنديون هيون

پر منهنجي هٿن تي پيو تهڪي
وقت

اُٻاريل پاڻيءَ جيان!!

شايد عالم برزخ جي صدا سان
ڪوئي انصاف ٿئي

شايد ”سچيڏنو“ وري نئون ناچ نچي
ڪنهن ڪامل يقين ماڻهوءَ کي

ايڏو نه يقين هوندو
ڪڏهن نه سورج
وري رتو ڇاڻ لڀندو
۽ زندگيءَ جي ڳالهين جي معنيٰ
رڳي تنهنجي ڳالهه ناهي
سڄو جهان ڊوهه ٿي ويو آهي
ڪنهن تي به اعتماد نه رهيو
سڀ ڪوڙ ٿي ويو آهي!!
هي گجر جهڙي چوڪري ڪٿي تون
ڏس!

پتو ناهي ڇا ٿي ثابت ڪرڻ چاهي!
۽ چڱيءَ طرح ٿي ڄاڻي
لا تعلقيءَ کانسواءِ
ڪنهن به ڳالهه سان منهنجو
ڪو تعلق ناهي!!
پوءِ به پنهنجي ڀر ۾
ائين ئي ٿي پڇي:
”برف باري سان گڏ
هميشه توکي ڪو ياد ٿو اچي!
ڪير ٿو توکي اداس ڪري؟“
۽ مان جنهن قبيلي جو آهيان.
ڪوڙ تنهن ۾

ڏاڍو برو ٿو سمجهيو وڃي!
۽ هوءَ برف جي اچي اجري چادر تي

رانيوٽن سان
 وڏن اکرن ۾
 تنهنجو نانءُ ٿي لکي
 مون ڏي ٿي ڏسي
 ڪجهه ڳولڻ ٿي لڳي
 پر دفن ٿيل شهر
 هن جي نيشن ۾ ڪيئن اڀري اچي..... ۱۱۵
 اجايو پاڻ تي پئي
 سختي ڪري!!
 اجايو پئي مونکي ڏيک ڏئي
 هن کي به توسان مون جيان پيار آهي
 جنهن جي خبر هاڻي جاني
 شايد خدا کي به ناهي!!

۱۲ فيبروري ۱۹۶۸ع

موڙاڻ جي ٺٺن جي چانو کان وڇڙيل، ستار رند
جو روح شاعريءَ جو شڪار ٿيل آهي يا شاعري هن جي
گهري نگاهه جي زد ۾ ايل محبت جو ناراض جزيرو آهي؟
اها ڳالهه سمجهڻ لاءِ سندس نثري نظمن کي گهڻيءَ
سنجيدگيءَ سان پڙهڻ جي ضرورت آهي.

ستار رند جي تلخ لهجي ۾ به هڪ انوکي
تواڪت آهي. سندس شاعري هڪ انتها جو سفر آهي.
جيئن هن لاءِ هر خوبصورت عورت فقط بيوفا آهي.
هن جي خيال ۾ انوکي اڏام به آهي ته تصور
جي لامحدود وڌيڪ به آهي. هن جي شاعريءَ ۾ گهڻي
فلاسافي به آهي ته سادگي به. ستار رند عشق ۽ عقل
جي نئين تاريخ لکندي نظر اچي ٿو.

تخليقي تسڪين ۽ لازوال بيچينيءَ سان ستار
سندس سمورا نثري نظم سنڌي شاعريءَ ۾ بيشڪ
نئين حيرت ۽ هڪ نئين مقام جي حيثيت رکي ٿا.

لياقت رضوي
۱ مئي 2001

سند سلامت

www.sindhsalamat.com

سند سلامت جو مشن ۽ مقصد سنڌي ٻوليءَ جي ڊجيٽلائيزيشن ۽ پکيڙ کي وسيع ڪرڻ آهي ۽ پڻ دنيا سان گڏ سندس رفتار سان هلڻ جو سانباهو آهي، ڇو ته تاريخ هميشه انهن قومن جو احترام ڪيو آهي جن پنهنجي علمي سرمائي جي حفاظت ڪئي آهي. سند سلامت پڻ پنهنجي ٻوليءَ جي بقاء خاطر سنڌي ٻوليءَ ۾ لکيل قيمتي ۽ ناياب ورثي کي ضايع ٿيڻ کان بچائڻ ۽ ان کي نه رڳو محفوظ رکڻ پر پنهنجي اديبن، ليکڪن، محققن ۽ شاعرن جي علم، هنر ۽ تخليق کي ڊجيٽلائيز ڪندي دنيا جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ موجود سنڌين تائين مفت ۾ آسانيءَ سان پهچائڻ جو عزم ڪيو آهي.

اسان جي خواهش هئي ته سنڌي مواد تي مشتمل هڪ اهڙو ڪتاب گهر قائم ڪجي جتي هر موضوع تي مشتمل ڪتاب موجود ملن. ڪتابن کي ڳولڻ ۽ ڊائونلوڊ ڪرڻ آسان هجي ۽ اينڊرائيڊ سميت آئي فون يا ونڊوز آپريٽنگ سسٽم سميت هر قسم جي ڊوائيس تي آساني سان آن لائين پڻ پڙهي سگهجي. ۽ اهو سڀ ”سند سلامت ڪتاب گهر“ ذريعي ئي ممڪن ٿي سگهيو. اميد ته سند سلامت ڪتاب گهر ذريعي سموري دنيا ۾ موجود سنڌي نه صرف پرپور لاڀ حاصل ڪندا پر سند سلامت ڪتاب گهر کي وڌيڪ فائديمند بنائڻ لاءِ پنهنجو پورو ساٿ ڏيندا.

books.sindhsalamat.com

سند سلامت ڪتاب گهر جي اينڊرائيڊ ايپليڪيشن پلي اسٽور جي هن لنڪ تان ڊائونلوڊ ڪريو:

<https://play.google.com/store/apps/details?id=com.sindhsalamat.book>